

ACTIVITAT NORMATIVA,
JURISPRUDENCIAL
I CONSULTIVA

---

1. INSTITUCIONS DE L'ESTAT

1.1. ACTIVITAT LEGISLATIVA ESTATAL

A cura de CARLES VIVER I PI-SUNYER

Llei Orgànica 5/1985, de 19 de juny, del Règim Electoral General

El contingut d'aquesta Llei afecta en dues vessants l'autonomia. D'una banda, en el tema de la representativitat democràtica i, de l'altra, el de les competències estatutàries.

La primera és de difícil consideració i caldria situar-la en la línia del canvi doctrinal del Tribunal Constitucional sobre l'abast de la legitimació de les Comunitats autònomes per interposar recursos d'inconstitucionalitat. Hom podria argumentar que la possible inconstitucionalitat de la resultant del binomi mínim circumscripcional/fórmula electoral, pel que fa al criteri de proporcionalitat, també afecta l'àmbit autonòmic.

La segona vessant és molt més clara. La possible incidència autonòmica en el cas concret de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, cal analitzar-la en relació amb dues formulacions: a) La subtil ambigüïtat de l'article 1.2 de la Llei: *«Asimismo en los términos que establece la Disposición Adicional Primera de la presente Ley, es de aplicación a las elecciones a las Asambleas de las Comunidades Autónomas, y tiene carácter supletorio de la legislación autonómica en la materia»*. b) La claredat de l'article 31.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya: *«El Parlament serà elegit... d'acord amb la llei electoral que el mateix Parlament aprovarà»*.

Per salvar tota possible contradicció, la gran majoria dels comentaristes s'han acollit a la protecció de la citadíssima sentència del Tribunal Constitucional (38/1983) quan afirma que *«el adjetivo "general" no está referido tanto a las elecciones, cuanto al régimen electoral»*. D'aquí se'n deriven la multiplicitat de disquisicions sobre què és nuclear i bàsic, per tal de fixar els límits de l'expressió «general».

En la meua modesta opinió, i fins i tot renunciant a una interpretació del que és nuclear a la temàtica dels drets dels ciutadans, crec que l'aplicació que s'ha fet d'aquella tesi a la Disposició Addicional primera de la llei atempta contra l'ordenament estatutari. I ho fa restringint les possibilitats que dona l'article 31 de l'EAC citat o les contingudes a la Disposició Transitòria Quarta del mateix Estatut. En aquesta darrera es reconeixien competències pel que fa a convocatòria, circumscripcions, Juntes electorals, recursos i dret supletori; la gran majoria de les quals queden afectades negativament per la Llei. Segons la Disposició Addicional 1.2, *«se aplican también a las elecciones a Asambleas Legislativas de Comunidades Autónomas convocadas por éstas...»* i a continuació segueix una llarga llista d'articles. Segons això,

«la» llei electoral que faci el Parlament no podrà alterar les disposicions previstes sobre temes com: meses, cens, proclamació de candidats, durada i realització de la campanya; mitjans de comunicació, condicions electorals, etc.

Així mateix, alguns dels articles de la Llei incideixen en matèries sobre les quals el mateix Parlament ja havia legislat, com són: a) procediment i autoritat electoral (arts. 13.2, 21.1 i 22.2), objecte de regulació just

abans de les eleccions del 29 d'abril de 1984; b) convocatòria (art. 42), regulada a la Llei del Parlament, President i Consell Executiu, modificada recentment amb l'establiment de la dissolució per part del President de la Generalitat.

Per últim, i amb una argumentació paral·lela a la primera, es pot mantenir que la Disposició Addicional 1.4 afecta les competències autonòmiques sobre Règim Local.

RAFAEL RIBÓ

Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial

El model autonòmic de la Llei Orgànica del Poder Judicial

Després de cent quinze anys de vigència, la *provisionalitat* de la Llei Orgànica del Poder Judicial, aprovada el 15 de setembre del 1870 («Llei provisional Orgànica»), ha donat pas finalment a una llei nova nascuda, segons sembla, amb vocació d'una permanència més llarga: la recent Llei Orgànica d'1 de juliol de 1985.

Si es tractés de fer quelcom més que una mera ressenya legislativa, no em resistiria a comparar el contingut polític d'ambdós moments, fins a quin punt en ells s'ha sentit de manera semblant la necessitat del «canvi» en l'organització judicial i fins quin punt també coincideixen, paradoxalment, no solament en el model judicial, sinó també en el propi model d'Estat. Però, com és obvi, l'espai d'una petita crònica impideix aquestes disgressions no tan laterals com poden semblar a primera vista. De tota manera, sí que convé destacar que en ambdós supòsits hom ha pretès, amb certa vanitat legislativa, fundar *ex novo* l'ordre judicial (clarament visible en la seva desmesurada

extensió que abasta normes orgàniques, normes processals, normes de contingut reglamentari i fins i tot directrius per a futures lleis) i, com deia, operen sobre un model d'Estat molt semblant.

Aquest model d'Estat és, parlant clar, l'Estat unitari centralitzat. La cohehència constitucional de l'antiga Llei de 1870 era irreprotxable perquè efectivament així era l'estructura política i constitucional fixada. En canvi, no sembla que es produïxi aquesta coherència en la que acaba d'entrar en vigor. El problema, doncs, és analitzar si existeix o no una incompatibilitat de fons entre l'Estat de les Autonomies creat per la nostra Constitució actual i la regulació del Poder Judicial per la Llei Orgànica.

Cal assenyalar d'entrada que el problema no és senzill. L'*iter* del desenvolupament normatiu del poder judicial ha afavorit la complicació: d'una banda, la Constitució va fixar en el seu moment una sèrie de línies generals; els Estatuts d'Autonomia van ampliar després aquestes disposicions; i finalment la Llei Orgànica ha realitzat una revisió de les disposicions esta-

tutàries. Un cop plantejada la qüestió, convé veure per un costat si la Llei Orgànica contradiu la Constitució i per un altre quines són les conseqüències del seu enfrontament obert amb les disposicions estatutàries.

Com és ben sabut, la Constitució ha establert una sèrie de principis generals per tal d'afegir als clàssics (independència, inamobilitat, desponsabilitat, exclusivitat, unitat i submissió única a l'imperi de la llei) el principi democràtic («La justícia emana del poble») i el d'autogovern a través del Consell General del Poder Judicial. En principi, doncs, des de la perspectiva que utilitzem, la Constitució apunta un model judicial poc innovador respecte del que tradicionalment ha funcionat. No obstant això, en regular el títol VIII, concedia rellevància constitucional a les Comunitats Autònomes en aquesta matèria, ja que preveia la figura del Tribunal Superior de Justícia com a culminació de l'organització territorial en l'àmbit de la Comunitat Autònoma, feia possible que els Estatuts fixessin els supòsits i formes de participació en l'organització de les demarcacions judicials del territori i fins i tot preveia que les successives instàncies processals s'esgotarien davant d'òrgans judicials radicats a la Comunitat Autònoma on estigués l'òrgan competent en primera instància. La dada era important perquè s'obria una porta a la participació autonòmica en el funcionament de l'organització de justícia i sobretot, com ja he dit, s'atorgava rellevància constitucional a l'estructura territorial del poder en l'àmbit judicial. Es produïa així una superposició de principis d'origen tradicional uns i d'altres de nous que permetien un procés de flexibilització i adaptació pel posterior desenvolupament. Tot i amb això, aquesta

superposició tenia dos elements que li atorgaven una especial rigidesa: assenyalar l'Administració de Justícia com a competència exclusiva de l'Estat (art. 149. 1. 5) i fer la remissió general que en matèria de participació autonòmica s'efectuava a favor de la Llei Orgànica del Poder Judicial (art. 152. 1. paràgraf 2n.-C.C.).

Precisament és en aquesta situació de partida que van entrar en joc els Estatuts d'Autonomia absorbint (i ampliant) tots ells les competències previstes a la Constitució. Les seves línies bàsiques estatutàries han anat en tres direccions: presència activa i decisòria de la Comunitat Autònoma en l'organització material-territorial dels òrgans judicials; reconeixement de la rellevància que certs elements estructurants de la Comunitat Autònoma han de tenir en la vida judicial (especialment la llengua i l'ordenament jurídic propi); i clàusula subrogatòria per la qual la Comunitat Autònoma adquiria dins del seu àmbit territorial les competències atribuïdes al Govern de l'Estat en matèria judicial. D'aquesta manera, els Estatuts d'Autonomia (cap dels quals ha estat impugnat) fixaven normativament l'espai concret de les seves competències i fixaven normativament l'espai concret de les seves competències i fixaven el sentit en què les nacionalitats i regions s'insertaven dins l'àmbit judicial.

Doncs, bé, en el primer punt que deixava assenyalat no sembla que la Llei Orgànica contradigui essencialment la lletra de la Constitució. De fet, s'ha limitat a traslladar al seu text les previsions constitucionals *minimes*; qüestió que s'adverteix tant en la quantitat de normes que fan esment de l'existència de les Comunitats Autònomes com en la seva rellevància reguladora. La Llei dedica el Capí-

tol II del Títol II (arts. 30 a 37) a constatar la presència de les Comunitats Autònomes: «L'Estat —diu l'art. 30— s'organitza territorialment a efectes judicials en municipis, partits, províncies i Comunitats Autònomes». Aquest precepte que no sembla res més que una traslació del art. 137 de la C.E. comporta, no obstant això, un significat molt important: no fa esment de l'autonomia que contenia el segon paràgraf d'aquest darrer article. En conseqüència, les Comunitats Autònomes resten tan sols com a suport material-territorial d'una organització judicial que els és externa adquirint com a únic marc de joc la possibilitat d'emetre informes, a instància del Govern central, sobre la fixació dels partits judicials, determinar la seva capitalitat d'acord amb una llei que aprovin les Corts (però el projecte de la qual cal que sigui realitzat necessàriament pel Govern) i participar en la gestió de recursos que se'ls encomani i fins i tot aportar recursos propis. En aquest darrer punt (hom adverteix una «generosa» comprensió del concepte d'autonomia financera) els recursos propis que es destinin a finalitats judicials hauran de recollir-se en un programa anual que serà aprovat, previ informe del Consell General del Poder Judicial, per la corresponent Assembla legislativa.

A partir d'aquests preceptes el camp d'actuació queda considerablement reduït. El fet que els diferents òrgans judicials pertanyin a l'Estat central (i no a l'Estat simplement) fa que el Tribunal Superior i els altres òrgans judicials constitueixin circumscripcions organitzatives en les quals la Comunitat Autònoma no té cap paper substancial: el coneixement de la llengua i del dret civil propi (no de l'ordenament jurídic propi) suposen un mèrit per a arribar a ésser President del Tri-

bunal Superior (art. 341) però no es preveu res per als altres jutges i magistrats; el coneixement de la llengua també suposa un mèrit per als concursos de provisió de places de personal al servei de l'Administració de Justícia (art. 471) i, finalment, s'admet la possibilitat que la llengua pròpia pugui ésser emprada juntament amb el castellà «si cap de les parts s'hi oposa al·legant-ne desconeixement que pugui produir indefensió» (article 231.1). Hom regula amb el mateix ànim restrictiu les instàncies processals en matèria de cassació i nul·litat, i s'eludeix qualsevol participació autònoma en la formació de jutges (Centre d'Estudis Judicials), en la formalització de concursos, etc. Òbviament no podem resumir tots els elements que fan palesa aquesta concepció, no solament restrictiva, sinó clarament negadora de la presència autònoma en el model judicial.

Amb tot, al meu entendre, la Llei Orgànica no vulnera frontalment cap precepte concret de la Constitució. S'ha limitat a desenvolupar el model que correspon a les possibilitats més centralistes que existeixen dins d'ella sense que hi hagi cap norma concreta que pugui sentir-se violada. En principi, doncs, ens trobem davant d'una llei orgànica que pot ésser criticada per l'elecció política del model judicial esmentat anteriorment, però no perquè transgredeixi la Constitució.

La pregunta que immediatament cal plantejar és: quin paper juguen, doncs, els Estatuts d'Autonomia i quin és el valor de les normes que hi regulen els aspectes relatius a la matèria judicial. El que és evident és que aquestes normes o són expressament contradites o expressament ignorades per la nova llei, adés impeding l'exercici de la clàusula subrogatòria que abans esmentava, adés marginant la in-

tervenció de les autonomies en la provisió de les diferents places tant de jutges com de personal auxiliar o eliminant de fet les possibilitats autonòmiques de contribuir a l'organització material de la justícia.

Des del punt de vista tècnic constitucional, el tema és extraordinàriament complex. A la pràctica ens trobem amb tres possibilitats a l'hora d'enjudiciar-lo: entendre que les matèries regulades pels Estatuts d'Autonomia quan «excedeixen» de les previsions constitucionals no són pròpies dels Estatuts, sinó exclusivament de la Llei Orgànica; entendre que tot allò regulat per ells gaudeix de la «reserva estatutària» amb la corresponent congelació de rang; i, finalment, aplicant el principi de connexió que el Tribunal Constitucional ja ha emprat diverses vegades, delimitar en cada cas concret quines matèries queden connectades als Estatuts, i per tant protegides per les seves normes de reforma, i quines poden ésser desapoderades mitjançant la Llei Orgànica específica posterior. La primera perspectiva ha estat la utilitzada per la Llei Orgànica que comentem; la segona és la desenvolupada àmpliament pel Dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat (Dictamen núm. 103, publicat en el *Bulletí Oficial del Parlament de Catalunya*, núm. 83, de 3 de setembre de 1985).

La tercera, potser menys globalitzadora i més de detall, és la que segons el meu parer s'avé millor per a depurar l'ordenament jurídic i solucionar les contradiccions que es puguin produir entre Estatuts i Llei Orgàniques.

Lògicament no puc entretenir-me a desenvolupar detalladament com es plasmaria aquest darrer tipus d'anàlisi en els preceptes concrets de la llei. A tall d'exemple, diem que la clàusula subrogatòria que he esmentat abans no caldria que fos acceptada o rebutjada *in totum*, sinó que, partint, d'una banda, del principi de presumpció de legitimitat constitucional dels Estatuts i, d'altra banda, del criteri de connexió, hom podria establir els diferents supòsits concrets en què els òrgans autonòmics assumeixen les competències del govern estatal.

Amb tot, malgrat la complexitat de l'entroncament entre lleis orgàniques i estatuts d'autonomia, és evident que en aquest cas que comentem es desdiu el model territorial de l'Estat previst per la Constitució i desenvolupat pels Estatuts, es suscita un conflicte més amb les Comunitats Autònomes i es perd l'ocasió d'aprofundir un esquema general de relacions basat en criteris de col·laboració i no d'enfrontament.

MIGUEL A. APARICIO PÉREZ

Llei 7/1985, de 2 d'abril, Reguladora de les Bases del Règim local

Una nova, i tan reclamada, Llei de Bases de Règim local havia de tenir en compte la regulació constitucional de l'Estat de les Autonomies. Es tractava d'afirmar una concepció que permetés fer pensar en un replantejament del vell model unitari de l'Administració pública. A més, sobre la ja

acceptada tesi que autonomia no pot significar uniformització, s'havia de situar el fet real de l'existència de diversos sostres competencials, en les Comunitats autònomes, pel que fa al Règim local, fet que encara demanava una major cura per part del legislador. Aquestes dues premisses s'ha-

vien de conjugar amb la mateixa noció de Bases, tal com ha anat sent definida pel propi Tribunal Constitucional: «...como noción material» (STC de 28 de juliol de 1981).

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya permet sens dubte un desenvolupament legislatiu del tema, a partir de la fixació de les bases del règim jurídic.

La via triada pel legislador, una de les possibles concepcions, deixa un marge molt reduït per a les dites competències autonòmiques, potser per mantenir una coherència amb anteriors textos derivats també de l'article 149.1.18 de la Constitució espanyola, com ara el de les mesures sobre la Funció pública. Les Bases contingudes a la Llei quasi esgoten l'ordenació de la temàtica impeding desenvolupaments diferents, que serien coherents amb aquelles competències. Pitjor encara, en algun dels seus preceptes deixa la fixació de les Bases a precisió posterior mitjançant lleis ordinàries, situant-se funcionalment en el mateix pla del poder constituent. Aquest és el cas de l'article 2 que —en el futur— indica *«deberán determinar las competencias»*.

L'escàs marge competencial autonòmic queda palès especialment a l'article 5 de la Llei, el qual, com s'ha dit, «aparenta una ordenació general del règim jurídic de les Corporacions locals». Segons el contingut d'aquest article, la potestat legislativa autonòmica queda limitada per la citada concepció abusiva de les Bases, i s'hi afegeix l'establiment de la prevalença dels reglaments de les entitats locals. També queda disminuït el paper de les Comunitats autònomes, pel que fa a la regulació de les formes i potestats d'actuació de les Administracions locals.

Al meu entendre, hi ha una altra

qüestió que caldria contemplar en un nivell molt paral·lel a l'anterior, pel que fa a l'especial afectació de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Es tracta de les possibilitats obertes a la futura ordenació territorial de l'Administració a Catalunya. Una lectura possible de l'article 9 de la Llei impediria una regulació diversificada de les Bases del Règim local, factor que complicaria les previsions estatutàries catalanes sobre comarques i demarcacions supramunicipals i, així mateix, tota voluntat de buidar de contingut o de coordinar les Diputacions.

En aquest sentit és especialment significatiu l'article 38 de la Llei. Sabut és que la Constitució espanyola (art. 141.2) estableix una via alternativa de govern de les províncies amb «altres Corporacions de caràcter representatiu», via que es va explorar per primera vegada amb la Llei del Parlament sobre les Diputacions l'any 1980. Era la Llei de Bases una ocasió per a desenvolupar els principis, d'acord amb la subsegüent sentència del Tribunal Constitucional per establir aquella alternativa, per exemple en casos com el de l'autonomia catalana. Doncs bé, la Llei es limita a citar-la equiparant-la, excepte en el nom, a les Diputacions: *«Las previsiones establecidas para la Diputación en este Capítulo y en los restantes de la presente Ley serán de aplicación a aquellas otras Corporaciones...»* (art. 38). El tractament uniformitzant d'aquesta temàtica es vol salvar, pel que fa a Catalunya, amb una Disposició addicional sobre les comarques. Ara bé, si relacionem les formulacions contingudes a la Llei amb les previsions de l'ordenament estatutari català, ens adonem que així i tot s'han comès uns desencerts. L'Estatut d'Autonomia de Catalunya estableix la possibilitat de crear, mitjançant una llei del Parla-

ment, comarques, en plena consonància amb diverses previsions constitucionals (CE art. 141.3 i 152.3). La Disposició addicional quarta de la Llei reconeix la possibilitat d'establir per llei del Parlament un règim general comarcal sols en el supòsit que existeixi un impediment parcial i minoritari. O sigui que la Llei admet la possibilitat que no es puguin crear comarques en clara contradicció amb l'Estatut, modificant-lo. A més, la Llei imposa un procediment al Parlament, ignorant les competències d'autoorganització (art. 9.1 d'EAC), substituint potestats d'autogovern del Parlament de Catalunya pel que fa al procediment legislatiu, encara que preveient un procediment paral·lel al de l'article 108 del seu Reglament.

En un altre ordre de coses, la Llei comporta una disminució del paper autonòmic en temes de control i de coordinació. En casos de delegació de l'exercici de competències de l'Administració de l'Estat i d'altres entitats locals als municipis, les Comunitats autònomes intervenen solament amb una consulta i un informe previ. (tr. 27.3). El Govern central pot crear una Comissió territorial d'Administració local a qualsevol Comunitat autònoma, amb un evident sentit de du-

plicitat, artificialitat i competitivitat entre administracions (art. 58). Igualment es crea la Comissió nacional d'Administració local sense que les Comunitats autònomes en puguin formar part; solament els representants autonòmics podran assistir a les seves reunions (art. 117). I per últim, en tota aquesta temàtica, es preveu una assignació separada de les funcions de control, les quals, per definició i donat el seu contingut executiu, correspondrien a les institucions autonòmiques catalanes.

Finalment, en aquesta Llei hi ha un tractament del tema de la Funció pública, òbviament coherent amb la Llei de Mesures de Reforma de la Funció pública, que al meu entendre, com feia aquella, interpreta restrictivament les competències autonòmiques en la matèria. Qüestions com ara la participació en la formació, la convocatòria de concursos i el nomenament (arts. 98.1. tercer, 99.2. primer i 99.3. segon) han estat tractades amb un desconeixement per part del legislador del fons competencial autonòmic. De nou, i en aquest cas sobre aquesta matèria, sembla que s'interpreta que les Corts Generals disposen de la totalitat de la potestat legislativa.

RAFAEL RIBÓ

Llei 13/1985, de 25 de maig, de coeficients d'inversió, recursos propis i obligacions d'informació dels intermediaris financers

La Llei citada té com a objecte establir criteris uniformes sobre els recursos propis de les entitats de dipòsit més ajustats a les seves veritables necessitats, i també la regulació dels coeficients d'inversió de manera que s'aconsegueixi un tractament homogeni, suprimint els greuges comparatius que existeixen avui dia entre les dife-

rents entitats de les quals he fet esment.

La present Llei formula els principis bàsics de caràcter econòmic i financer establint mesures que permetin la financiació d'aquelles activitats considerades prioritàries d'acord amb les exigències de l'economia general, en el sentit de l'article 38 de la Consti-

tució i que tendeixen a garantir la sol·lència de les Entitats de dipòsit. Al mateix temps s'estableixen els principis rectoris en matèria de coeficients d'inversió i es faculta el Ministeri d'Economia i Hisenda i el Govern a intervenir-hi, dins dels límits fixats per la Llei, per protegir una àrea de llibertat de gestió dels intermediaris finan-

cers i reduir la incidència de les obligacions que els coeficients d'inversió imposen. La Llei estableix una sèrie de deures a les esmentades entitats amb la finalitat que hom pugui disposar de la informació necessària que manifesti l'estat real i previsible de l'entitat.

M.ª DOLORES ARIAS

Llei 14/1985, de 29 de maig, de Règim fiscal de determinats actius financers

La Reforma tributària configurarà un sistema fiscal, l'aplicació del qual ha fet paleses certes discordàncies en matèria d'imposició personal. La preponderància de les rendes de treball declarades i gravades en l'Impost sobre la Renda de les persones físiques no són paral·leles a les xifres reals d'altres tipus de rendes, entre les quals es troben les de capital.

Al mateix temps, l'estructura de mercat financer i en capacitat d'innovació ha generat l'aparició d'una sèrie de nous actius financers dins de les rendes de capital esmentades anteriorment. La seva característica comuna ha estat quedar al marge dels sistemes de control existents en el sistema tributari. Això assegurava l'opció de declarar en cas d'increment. Al mateix temps s'han modificat les formes de remuneració de capital que no es fan sempre en diners sinó que, ans al contrari, es satisfan mitjançant el lliurament de béns o la prestació de serveis, de manera que aquests rendiments en espècie eludien les retencions i la quantificació de la renda obtinguda.

La discriminació respecte a altres tipus de rendes controlades era evident. És clar que aquestes situacions són contràries als principis de generalitat i capacitat econòmica que han d'informar el sistema tributari. Precisament, ha estat la necessitat d'evitar les distorsions que això provocava en el mercat financer el que intenta recollir i regular aquesta llei.

S'estableix com a caràcter general la submissió a les normes definidores dels rendiments del capital mobiliari de tota la sèrie d'actius financers abans esmentats i que estan consegüentment sotmesos a les possibles retencions que en elles s'estableixin.

No obstant això, s'exclouen d'aquest règim tributari determinats actius financers, o millor dit, els rendiments derivats de determinats títols i, no per motius d'equitat tributària, sinó per raons de política econòmica, s'utilitza, un cop més, el tribut com a instrument d'intervenció en l'economia, com preveu l'art. 4 de la Llei General Tributària.

M.ª DOLORES ARIAS

Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol

La Llei del Patrimoni Històric Espanyol consta de setanta-nou articles, vuit disposicions addicionals, vuit transitòries, quatre finals i dues derogatòries. En el Títol preliminar es detalla l'ampli objectiu perseguit per la Llei (art. 1.1); es delimita també l'ampli conjunt de béns que integren el Patrimoni Històric (art. 1.2); s'assenyalen els fins que ha de perseguir l'actuació de l'Administració Central en aquesta matèria (art. 2); es defineix el concepte d'expoliació, donant-li una extensió àmplia (art. 4); es concreten les Organitzacions competents per a l'execució de la Llei (art. 6)... En el Títol II es regula el procediment per a declarar Béns d'Interès Cultural, permetent la participació de les Comunitats Autònomes (CCAA) en la incoació i tramitació de l'expedient, però reservant decisió final a l'Estat, del qual hom fa dependre el Registre General d'aquesta classe de béns. El Títol II on defineix les diferents categories de béns immobles que formen el Patrimoni Històric i detalla les conseqüències que es deriven de la seva declaració com a Béns d'Interès Cultural (des de la suspensió de licències municipals de parcelació fins a la inseparabilitat dels seus voltants —articles 16 a 25). En el Títol III hom fa referència als béns mobles establint un Catàleg General d'aquells que tenen una «singular rellevància» tot i que no són declarats d'interès cultural. S'hi regula també determinats aspectes relacionats amb la seva exportació, sortida temporal del territori espanyol, permutes, etc., atribuint a l'Estat un dret preferent per a l'adquisició dels béns l'exportació dels quals hom hagi sol·licitat. El Títol IV recull una sèrie de mesures per a la protecció de béns mobles i immobles. Els

Títols V, VI i VII regulen els Patrimonis arqueològic, etnogràfic, documental i bibliogràfic, i també els dels arxius, museus i biblioteques. El Títol VII estableix mesures de foment entre les quals sobresurt la previsió d'una sèrie de beneficis fiscals condicionats a la inscripció dels béns en el Registre General o en l'Inventari General de l'Estat. I, per acabar, el Títol IX es refereix a les infraccions administratives i les seves sancions.

Sens dubte la Llei és fruit de la voluntat d'estendre al màxim les competències de l'Estat en l'àmbit del patrimoni històric. Però abans d'entrar a valorar-ne la incidència dins la distribució de competències entre l'Estat i les CCAA, cal precisar el sistema competencial dissenyat en aquesta matèria per l'esmentat bloc de la constitucionalitat.

Val a dir que la doctrina no ha arribat a una interpretació unànime d'això. Per a un sector, l'Estat té atribuïdes en aquesta matèria, no solament les competències de «defensa del patrimoni... contra l'exportació i l'expoliació» (art. 149.1.28 CE), sinó també una competència general, igual i paral·lela a la de les CCAA, que derivaria presumptament de la competència cultural general prevista en l'article 149.2 de la Constitució. A l'esmentat article es diu que les CCAA podrien determinar els béns que integren els seus respectius patrimonis i establir les mesures que creguessin oportunes per a garantir la seva conservació, protecció, acreixement, etc., però l'Estat també podria exercir aquestes funcions respecte als béns, radicats al territori de les diferents CCAA, que segons els seu parer tinguessin un interès general, supracomunitari.

No hi ha cap dubte que el legislador va optar per aquesta interpretació. Va pretendre de fonamentar la Llei en aquest títol competencial: de fet així es proclama explícitament en el preàmbul i així la va sostenir reiteradament el grup parlamentari socialista durant el debat parlamentari del projecte (vegeu, per exemple, el *Diari de sessions del Congrés*, núm. 183, de 21 de febrer de 1985, pàg. 5406).

Amb tot, el cert és que la utilització de l'article 149.2 per a fonamentar la competència estatal en matèria de patrimoni històric no és de rebut. El principi d'especialitat més elemental obliga a concloure que quan un determinat sector o «matèria» cultural està específicament regulat per la Constitució i els Estatuts, s'ha de recórrer exclusivament a aquesta regulació a l'hora de fixar la distribució de competències no essent lícit el recurs a regulacions generals.

La segona interpretació és la del sector doctrinal (representat per en Muñoz Machado) que, acceptant la impossibilitat de recórrer a l'article 149.2 de la CE, interpreta de tal manera els preceptes constitucionals i estatutaris relatius al patrimoni històric, que de fet arriba a unes conclusions idèntiques a les aconseguïdes mitjançant la primera interpretació. Parteixen d'una suposada imprecisió de la Constitució i dels Estatuts en aquesta matèria i afirmen que per a la seva correcta interpretació cal recórrer a criteris generals com és el dels «interessos respectius» de l'article 137 de la Constitució. Concretament, descobreixen en el bloc de la constitucionalitat, malgrat la seva pretesa imprecisió, una clara voluntat de convertir aquesta matèria en una matèria concurrent: sostenen que correspon a la legislació estatal la participació de l'àmbit patri-

monial que concerneix l'interès general, i per tant a l'Estat, i el que correspon a l'interès regional.

Però aquesta interpretació tampoc no és de rebut: primer perquè, com ha repetit el Tribunal Constitucional, la Llei estatal no pot intervenir en la distribució de competències si no existeix una explícita habilitació constitucional o estatutària. Segon, perquè la Constitució i els Estatuts d'Autonomia són perfectament clars: a les CCAA de Galícia, Astúries, Cantàbria, La Rioja, Múrcia, Aragó, Castella-La Manxa, Extremadura, Madrid i Castella-Lleó se'ls atribueix competència exclusiva sobre el patrimoni històric d'interès per a la pròpia regió, sense perjudici de la defensa contra la seva exportació i expoliació que correspon a l'Estat. Als altres Estatuts no s'indica la competència exclusiva sobre el patrimoni d'interès per a la pròpia regió. Se'ls atribueix competència exclusiva sobre el patrimoni històric, artístic, monumental, arqueològic, arquitectònic i científic «sense perjudici del que disposa el núm. 28 de l'apartat 1r. de l'article 149». I aquest article diu únicament i exclusivament que correspon a l'Estat la «defensa del patrimoni... contra l'exportació i l'expoliació». Per tant, no existeix cap competència general a favor de l'Estat. La Constitució considera que en aquesta matèria les CCAA poden vetllar totes soles per l'interès general. En definitiva, segons aquesta tercera interpretació —que segons jo entenc és l'única—, en l'àmbit d'aquestes CCAA a l'Estat solament li competeix la defensa del patrimoni pel que fa a l'exportació i l'expoliació (a més a més, lògicament, d'altres facultats que poden incidir indirectament en aquesta matèria: comerç exterior, bases de l'exportació forçosa, ...).

Com ha quedat apuntat, el legisla-

dor, en la seva intenció expansionista, ha partit d'uns pressupòsits competencials erronis, atribuint a l'Estat una mena de competència general sobre el patrimoni que en realitat no té. Amb tot, això no converteix tota la Llei en inconstitucional i, en aplicació del principi d'interpretació conforme, se'n pot intentar una interpretació que respecti el sistema competencial previst en la Constitució i els Estatuts. Així, doncs, des d'aquesta perspectiva hom podria acceptar la concepció amplíssima de la funció de «defensa» que adopta la Llei (incloent la «protecció, acreixement i transmissió a les generacions futures» del patrimoni —art. 1.1). Hom podria també acceptar l'extensiva definició d'expoliació que segons la Llei comprèn fins i tot «tota acció o omisió que ... perturbi el compliment de la funció social» del patrimoni. També es podrien considerar constitucionals les disposicions relatives a la protecció, conservació i foment del patrimoni històric, en la mesura i *tant sols en la mesura* que puguin interpretar-se com a normes instrumentals al servei de la defensa del patrimoni històric contra l'exportació i expoliació definides en el sentit amplíssim al qual ens referíem abans. Així poden interpretar-se conforme a la Constitució els preceptes que defineixen els diferents tipus de béns que formen el patrimoni històric, entenent que es tracta d'una definició que té com a objectiu assegurar la seva defensa contra l'exportació i l'expoliació; les que preveuen infraccions administratives i sancions; les que estableixen les conseqüències que es deriven de la declaració de Bé d'Interès Cultural, ja que també poden interpretar-se com a normes instrumentals per a la defensa del patrimoni; etc. En canvi, existeixen alguns preceptes que no

admeten aquesta interpretació conforme. Em refereixo essencialment a aquells que atorguen a l'Estat la facultat de declarar Béns d'Interès Cultural (art. 9) i d'incloure certs béns mobles dins d'Inventari General (articles 26 i 53) i això perquè les CCAA que tenen competència exclusiva sobre el patrimoni històric, sense el límit de «l'interès regional», són les úniques que poden declarar un determinat bé radicat en el seu territori com a Bé d'Interès Cultural. Per molt extensament que vulgui interpretar-se la competència estatal de defensa contra l'exportació i l'expoliació, mai no podrà assolir aquestes facultats.

De la mateixa manera conculquen el sistema de distribució de competències els articles que exigeixen com a condició per a poder gaudir de beneficis fiscals la inclusió en el Registre General o en l'Inventari General de l'Estat. És cert que aquest pot crear els registres i inventaris que cregui convenients amb l'objecte de garantir la defensa del patrimoni i fins i tot per a «fomentar-lo» en aquelles CCAA que solament tinguin competència sobre el patrimoni d'interès regional. A la resta de CCAA els beneficis fiscals han d'atribuir-se als béns declarats d'interès general per les pròpies CCAA, béns que poden figurar en els registres que elles vulguin establir. Com ha observat la doctrina alemanya (vegeu, per exemple, Brohm, «Kompetenzüberschneidungen im Bundesstaat», a *Die Öffentliche Verwaltung*, juliol de 1983, pàgs. 525 i ss.) els principis de solidaritat i de confiança mútua cal que s'entenguin també en el sentit que l'Estat ha de posar a disposició de les CCAA les competències estatals que els siguin imprescindibles per a portar a terme les seves competències autonòmiques, l'Estat ha d'actuar les seves competències de manera que

cooperin amb els poders regionals perquè puguin exercir lliurement les seves competències, sense pretendre d'absorbir en cap moment competències regionals a través d'aquests títols competencials. En el nostre cas, les competències estatals en matèria de sancions fiscals no poden atraure a l'Estat competències que no té i sí, en canvi, d'aplicar-se —«solidàriament», «confiadament»—, com a normes instrumentals de la política atribuïda en aquest camp a les CCAA, als béns declarats per elles com a Béns d'Interès Cultural.

Per a finalitzar assenyalarem que, juntament amb aquests articles, la institucionalitat dels quals deriva d'una concepció global incorrecta de les fun-

cions de l'Estat en aquesta matèria, n'existeixen d'altres la inconstitucionalitat dels quals és fruit de causes menys de fons, més puntuals: per exemple, les reserves en benefici de l'Estat de drets d'adquisició preferent i de tempteig i retracte sobre determinats béns (arts. 33 i 38) vulneren les previsions d'alguns Reials Decrets de traspàs de funcions i serveis que atribueixen aquests drets a les CCAA (per exemple, el Reial Decret 1010/1981, que atorga aquests drets sobre béns del patrimoni documental i bibliogràfic a la Comunitat Autònoma de Catalunya).

CARLES VIVER I PI-SUNYER

Llei 29/1985, de 2 d'agost, d'Aigües

La Llei d'Aigües s'inicia amb un Títol preliminar en el qual destaca la declaració de recurs unitari de totes les aigües, tant superficials com subterrànies, i la qualificació de totes elles com a béns de domini públic. En el Títol I se identifiquen i defineixen els béns que integren el domini públic hidràulic de l'Estat. El Títol II estableix els principis als quals ha d'ajustar-se l'Administració pública de l'aigua, es consagra la conca hidrogràfica com a unitat indivisible del recurs i es configuren els principals organismes de l'Administració hidràulica. En el Títol III es regula la planificació hidrològica i en el IV la utilització d'aquest domini públic (servituds, usos comuns i privatis, autoritzacions i concessions i comunitats d'usuaris). En els Títols V i VI es contemplan mesures per a la protecció del domini públic hidràulic i la qualitat de les aigües i el règim econòmic-financer

de la seva utilització. I, finalment, en el Títol VII es defineixen les sancions administratives i les seves sancions corresponents.

Des de la perspectiva de la distribució de competències entre l'Estat i les Comunitats Autònomes (CCAA) la Llei d'Aigües, com ja s'ha fet palès al llarg de la seva tramitació parlamentària, suscita nombrosos problemes. En aquest breu comentari només ens referirem als de més gran relleu.

En primer lloc sorgeix el dubte de si la utilització del concepte de conca hidrogràfica, com a criteri per a delimitar les competències, conculca o no el principi constitucional i estatutari que consisteix a atribuir competències exclusives a les CCAA quan «les aigües recorren íntegrament» pel territori de la Comunitat, reservant a l'Estat la competència sobre les que superen aquest àmbit territorial.

La Llei d'Aigües eludeix aquest

principi i en el seu lloc parla de conca hidrogràfica, a la qual defineix com a «territori en què les aigües flueixen al mar a través d'una xarxa de canals secundaris que convergeixen en un canal principal únic. La conca hidrogràfica, com a unitat de gestió, es considera indivisible». D'aquesta definició hom dedueix que surten de la competència de les CCAA els recursos hidràulics que, tot i que flueixen per canals situats íntegrament en el territori d'una Comunitat, van a parar en algun moment a canals exteriors a la Comunitat o conté aigües —sigui quin sigui el seu volum— que provenen d'aquests canals exteriors.

Aquesta interpretació dels preceptes constitucionals i estatutaris, tot i que és restrictiva respecte a les competències de les CCAA, podria considerar-se acceptable si se'n fes una interpretació correcta. Però la seva aplicació pràctica suscita una crítica difícilment superable: en aquelles CCAA en què *totes* les aigües flueixen en algun moment per canals extracomunitaris, aquesta interpretació buida completament de contingut els articles dels seus Estatuts que reserven explícitament a aquestes Comunitats determinades competències exclusives «quan les aigües discorren íntegrament dins el territori de la Comunitat» (aquest és el cas dels Estatuts d'Aragó, Navarra, Extremadura i Castella-Lleó).

Aquest plantejament restrictiu es completa amb un altre dels principis fonamentals de la Llei que comentem: l'esmentat «tractament unitari» de les aigües, «sigui quin sigui el seu origen immediat, superficial o subterrani» (preàmbul i art. 1.2). Efectivament, de l'evident unitat de cicle hidrològic i de la identitat funcional d'ambdós tipus d'aigües, la Llei dedueix no solament la necessitat de la seva qualificació jurídica unitària com a béns de

domini públic estatal (la qual cosa comporta la polèmica publicació de les aigües subterrànies), sinó també la necessitat de no fer-ne cap distinció pel que fa a la distribució competencial. D'aquesta manera, les aigües subterrànies que transcorren pel territori d'una Comunitat, si parcialment provenen o posteriorment flueixen fora d'aquest àmbit territorial, es consideren excloses de la competència de les respectives CCAA. Això no obstant, aquest tractament unitari oblida que la major part dels Estatuts (País Basc, Catalunya, Galícia, Aragó, Andalusia, Cantàbria, València, Canàries i Extremadura), sí fan la distinció entre aigües superficials i aigües subterrànies, atribuïnt la competència exclusiva sobre les darreres a les respectives CCAA sense exigir en aquest cas que aquelles aigües transcorrin exclusivament pel territori de la Comunitat. Els Estatuts d'Autonomia han pogut fer aquesta distinció entre el règim jurídic de les aigües superficials i les subterrànies, que la Constitució no estableix explícitament, per tractar-se de normes que completen el text constitucional en relació a la distribució constitucional o estatutària explícita— pot distingir on els Estatuts no distingeixen, ja que això suposaria una il·legítima indefinició d'àmbits competencials. En resum, la Llei que comentem no pot fer una distinció entre les aigües subterrànies de conca intracomunitària i les de conca intercomunitària perquè els Estatuts tampoc no en fa.

Un altre dels aspectes conflictius de la Llei el trobem en la concretació de la funció de planificació hidrològica en els òrgans generals de l'Estat. Aquests òrgans no solament aproven el Pla Hidrològic Nacional —al qual estan subordinats tots els altres plans (art. 43.3)—, sinó també els Plans de conca, tant els de les conques interco-

munitàries (excepte les de les Illes Canàries, disposició addicional 3.ª). Cap dels arguments aportats pel grup majoritari durant el debat parlamentari sembla suficient per a fonamentar aquest monopoli estatal de la planificació intracomunitària: ni la referència a la competència de planificació de l'activitat econòmica general (art. 131), ni la suposada manca de reserva d'aquesta facultat en els Estatuts d'autonomia, ja que l'atribució de competències exclusives en aquesta matèria a les CCAA s'ha d'entendre que inclou l'activitat planificadora sense que calgui explicar-la. L'argument que la planificació correspon a l'Estat com a competència residual no assumida per les CCAA solament podria aplicar-se si es fes la distinció entre els recursos i els aprofitaments hidràulics, ja que, menys en l'Estatut d'Andalusia i particularment en el de Balears, en els altres Estatuts únicament es reserva a les respectives CCAA els aprofitaments de les aigües superficials (a part de les subterrànies). Però aquesta distinció entre recursos i aprofitaments, com ja ha fet palès la doctrina, esdevé massa làbil per a fonamentar la competència estatal (vegeu MUÑOZ MACHADO, *Derecho Público de las Comunidades Autónomas*, ed. Civitas, Madrid, 1982, vol. II, pàg. 529. Contra, Sánchez Blanco, *Recursos y aprovechamientos hidràulicos*, en REDA, número 34, pp. 425 i ss.).

A aquesta activitat uniformadora de planificació cal afegir —amb el fonament presumpte de l'art. 149.1.18 CE— la imposició d'una sèrie de bases a les quals ha d'ajustar-se el règim jurídic de les administracions hidràuliques de totes les CCAA (art. 14).

Cal assenyalar igualment que en un bon nombre d'articles —per la matèria que regulen— es produeixen o es poden produir complexos problemes

d'encreuament competencial (les *kompetenzüberschneidungen* de la doctrina alemanya) respecte a competències atribuïdes pels Estatuts a la majoria de les CCAA. Aquest és el cas, per exemple, dels articles 95 i 98 que poden encreuar-se amb competències sobre indústria; gairebé tots els articles del capítol V en relació amb competències sobre medi ambient i ecologia; els articles 92 i següents respecte a les competències sobre abocaments industrials i, molt especialment, poden interferir competències autonòmiques relatives a l'ordenació del territori. De tota manera, per a aquest cas concret la disposició addicional 7.ª estableix que «les possibles limitacions en l'ús del sòl i reserves de terreny (previstes en els articles 6, 11, 18.1.d, 41 i 88 d'aquesta Llei) s'aplicaran sense menyscapte de les competències que les Comunitats Autònomes puguin exercir en matèria d'ordenació del territori».

Notem finalment que, com denunciaren tots els grups parlamentaris d'oposició, en el text de la Llei s'utilitza el terme Estat amb diferents significats. Aquest fet, freqüent en la nostra legislació, si bé no implica necessàriament un vici d'inconstitucionalitat, ja que també aquí pot aplicar-se una interpretació conforme en cada cas, sí s'ha de considerar com una greu violació d'un dels més elementals principis de tècnica legislativa: aquell que diu que els termes emprats en una llei han de tenir sempre el mateix significat. Aquest principi general és més important encara en el cas que ens ocupa ja que la polisèmia pot produir-hi conflictes competencials.

En resum, des de la perspectiva de la distribució de competències, la Llei d'Aigües persegueix sens dubte tres grans objectius: *primer*, limitar al màxim l'àmbit d'exclusivitat de les

competències autonòmiques (mitjançant el concepte de conca hidrogràfica, indistinció d'aigües superficials i subterrànies...); *segon*, propiciar una certa cooperació entre l'Estat i les CCAA (fent possible, per exemple, la incorporació de representants de les CCAA en els organismes de conca intercomunitària, fomentant la seva participació en l'elaboració de plans hidrològics, establint la presència de delegats del Govern en les administracions hidràuliques autonòmiques...) i,

tercer, concentrar en els òrgans generals de l'Estat tota la planificació i assegurar-ne una presència decisiva en la gestió dels recursos hidrològics. Aquests objectius i els instruments arbitrats per a assolir-los suposen una lectura restrictiva i a vegades dubtosament constitucional de les competències atribuïdes pel bloc de la constitucionalitat a les CCAA.

CARLES VIVER I PI-SUNYER

Llei 31/1985, de 2 d'agost, de Regulació de les normes bàsiques sobre Òrgans rectors de les Caixes d'estalvis

La Llei citada estableix la normativa bàsica que ha de presidir la representació, organització i funcionament dels òrgans rectors de les Caixes d'estalvis al mateix temps que assenta les bases del règim de disciplina, inspecció i control d'aquestes entitats.

Hom pretén així establir el marc legal bàsic que presideix el govern d'aquestes entitats ajustant-lo a la nova organització territorial de l'Estat, sor-

gida de la Constitució de 1978, perquè pugui ésser desenvolupada i executada per les Comunitats Autònomes d'acord amb allò que es preveu en els seus respectius Estatuts d'Autonomia en relació amb les competències que hi són previstes sobre les entitats financeres de referència.

M.ª DOLORES ARIAS

1.2. ADMINISTRACIÓ DE L'ESTAT

A cura de JOAQUIM TORNOS

ORDRE de 4 de gener de 1985. Coordinació i investigació agrària (BOE d'11 de gener).

Es determinen les àrees i programes d'actuació, i també els mecanismes operatius per dur a terme la investigació agrària. Els projectes d'investigació podran ser avaluats per les Comunitats Autònomes, d'acord amb el projecte normalitzat elaborat per la Direcció Tècnica de Coordinació i Programes.

ORDRE de 4 de gener de 1985. Objectius bàsics i directrius generals del Pla Nacional d'Investigació Agrària (BOE d'11 de gener).

S'estableixen els objectius bàsics de la investigació agrària i les directrius a seguir, tenint en compte les necessitats de les Comunitats Autònomes.

RESOLUCIÓ de 14 de desembre de 1984. Es dóna publicitat als convenis entre l'Administració de l'Estat i unes determinades Comunitats Autònomes per a la gestió de museus, arxius i biblioteques de titularitat estatal (BOE de 18 i 19 de gener).

Convenis signats per les Comunitats Autònomes d'Andalusia, Balears, Canàries, Cantàbria, Castella-La Manxa, Múrcia, la Rioja i València.

ORDRE de 25 de gener de 1985. Objectius regionals en l'aplicació del Pla de Reordenació de la Producció Tabaquera Nacional (BOE de 13 de febrer).

D'acord amb el que és previst a l'article 15 del R.D. de 9 de maig, pel qual es va aprovar el Pla de Reordenació de la Producció Tabaquera Nacional, es fixen els objectius regionals que aconsella la infraestructura de les diverses regions, escoltades les Comunitats Autònomes.

R.D. 216/1985, de 20 de febrer. Modifica la relació de valors computables en el coeficient de fons públics de les Caixes d'Estalvis (BOE de 22 de febrer).

En modificar el quadre de valors automàticament computables en el coeficient de fons públic de les Caixes d'Estalvis, es modifiquen els límits establerts per als títols emesos o qualificats per les Comunitats Autònomes.

D'acord amb el títol 2, els títols de renda fixa emesos o qualificats per les Comunitats Autònomes, computables en el coeficient de fons públics de les Caixes d'Estalvis que tinguin llur seu social en els territoris respectius, no podran superar el 20 % del conjunt dels actius computables en el dit coeficient, excloses les cèdules per a inversions.

- ORDRE de 21 de febrer de 1985. Es fixen les bases generals per a l'establiment de convenis de col·laboració de l'INEM amb òrgans de l'Administració de l'Estat, Comunitats Autònomes i organismes autònoms (BOE de 27 de febrer).
- ORDRE de 18 de febrer de 1985. Desenvolupament del Reial Decret 1712/84, d'1 d'agost, pel qual es crea a Catalunya la Comissió de la Junta de Qualificació, Valoració i Exportació d'Obres d'Importància Històrico-Artística, i es deleguen en el Delegar del Govern unes determinades facultats en aquesta matèria (BOE de 28 de febrer).
- Desenvolupa les competències i el funcionament de la Comissió creada pel R.D. 1712/84, d'1 d'agost, a la qual vam fer referència en el número anterior d'AUTONOMIES.
- R.D. 265/1985, de 6 de febrer. S'estableix el Pla Estadístic del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació (BOE de 8 de març).
- Prenent com a títol competencial l'article 149.1.31, es pretén adaptar l'actuació estadística del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació al nou model d'Estat i a la futura situació que generarà l'ingrés a la Comunitat Europea.
- Per a l'execució de les estadístiques contingudes en el pla es preveu la celebració de convenis amb les Comunitats Autònomes.
- R.D. 293/1985, de 20 de febrer. Reconversió per al sector fertilitzants (BOE de 12 de març).
- A l'empara de la llei 77/84, de juliol, escoltades les Comunitats Autònomes, s'aproven les mesures per a reconversió del sector fertilitzants.
- Les Comunitats Autònomes intervinen en el procediment de selecció de les empreses interessades i s'integraran en els òrgans de control i seguiment.
- R.D. 334/1985, de 6 de març, i Ordre de març de 1985. Educació especial (BOE de 16 i 25 de març).
- La disposició final tercera del R.D., i l'article 14 de l'Ordre, destaquen el valor supletori de les respectives normes en aquelles Comunitats Autònomes que hagin assumit competències en la matèria.
- R.D. 377/1985, de 20 de febrer. S'aproven els acords de les comissions mixtes d'Administració de l'Estat i Comunitats Autònomes de Castella-La Manxa i Castella-Lleó, pels quals es disposa l'entrada en vigor de la cessió de tributs (BOE de 26 de març).
- ORDRE de 15 de març de 1985. Autoritzacions per a la pesca del coral (BOE de 29 de març).
- Estableix el procediment per a l'aprovació i l'execució del pla de modernització de l'explotació familiar agrària. Correspon a les Comunitats Autònomes l'aprovació dels plans presentats, i també llur seguiment.
- En les disposicions addicionals s'autoritza el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació per formalitzar convenis amb les Comunitats Autònomes pel que fa a l'aplicació del Reial Decret. La disposició addicional quarta estableix:
- «Les disposicions d'aquest Reial Decret relatives als ajuts per a la transformació i millora de les explo-

tacions, i llur foment, tindran el caràcter de bàsiques.

»Les restants disposicions d'aquest Reial Decret, en allò que signifiqui aplicació del que disposa la Llei 49/1981, tindran *caràcter supletori* respecte de les normes dictades per les Comunitats Autònomes dins l'àmbit de llurs competències.»

R.D. 425/1985, de 20 de març. Programa coordinat per a l'eradicació de la pesta porcina africana (BOE de 3 d'abril).

En col·laboració amb les Conselleries d'Agricultura de les Comunitats Autònomes s'aprova un programa d'actuació per desenvolupar en cinc anys, l'aplicació del qual, diu l'article 11 del Reial Decret, es realitzarà coordinadament entre l'Estat i les Comunitats Autònomes.

Aquest Reial Decret ha estat desenvolupat per l'Ordre de 31 de maig de 1985 (BOE de 8 de juny).

ORDRE de 12 d'abril de 1985. Normes complementàries a les del R.D. 419/1985, de 6 de març, sobre modernització de les explotacions familiars agràries (BOE de 18 d'abril).

Desenvolupa el R.D. 419/1985 tenint especialment en compte la futura adhesió d'Espanya a la Comunitat Europea. S'estableixen procediments per al suport de l'Administració de l'Estat a les Comunitats Autònomes (art. 3), i també per a la mútua informació als efectes de confeccionar bancs de dades (art. 9).

ORDRE de 18 d'abril de 1985. Renovació del DNI per a la substitució del nom propi del seu titular pel

seu equivalent en qualsevol de les llengües espanyoles (BOE de 27 d'abril).

Estableix la possibilitat de renovar, gratuïtament, el document nacional d'identitat, per substituir el nom propi per la seva traducció a qualsevol de les llengües espanyoles. Com a únic requisit s'exigeix acreditar que en el Reigstre Civil ja consta el nom la incorporació del qual es pretén al DNI.

ORDRE de 24 d'abril de 1985. Es planifiquen i s'estableixen les normes de coordinació dels tractaments contra l'escarabat de la patata (BOE de 10 de maig).

Segons el que es va acordar a la reunió de planificació de la sanitat vegetal, es manté el caràcter d'interès estatal de la campanya per a l'any 1985, i s'estableixen les normes d'actuació de les Comunitats Autònomes i la subvenció a càrrec dels pressupostos de l'Estat.

ORDRE de 24 d'abril de 1985. Es planifiquen i s'estableixen les normes de coordinació dels tractaments contra la mosca de la fruita (BOE d'11 de maig). Igual contingut que l'Ordre citada anteriorment.

RESOLUCIÓ de 25 de març de 1985. Acord del Consell de Ministres pel qual s'aprova la metodologia per a l'elaboració dels programes de desenvolupament regional (BOE de 13 de maig).

Tenint en compte l'article 8 i la disposició addicional segona de la Llei del Fons de Compensació Interterritorial, l'article 75 del projecte de Llei de Pressupostos per a 1985 i el

reglament comunitari relatiu al FEDER, s'estableix la metodologia per a l'aprovació dels programes de desenvolupament regional.

Els programes es compondran de cinc capítols: anàlisi econòmico-social, objectius de desenvolupament, accions de desenvolupament, recursos financers i execució.

R.D. 672/1985, de 19 d'abril. Promoció exterior del turisme (BOE de 16 de maig).

Basant-se en un títol competencial discutible, l'article 14.9.1.10 de la Constitució, l'Administració de l'Estat assumeix competències en matèria de promoció exterior del turisme, concretament el Ministeri de Transports, Turisme i Comunicacions, sens perjudici de les facultats de coordinació atribuïdes al Ministeri d'Assumptes Exteriors. L'actuació administrativa serà establerta anualment en el Programa General de Promoció Exterior.

ORDRE de 24 d'abril de 1985. Es planifiquen i s'estableixen les normes de coordinació dels tractaments contra la mosca de l'olivera (BOE de 24 de maig). Idèntic contingut que les Ordres de la mateixa data citades anteriorment.

ORDRE de 24 d'abril de 1985. Es planifiquen i s'estableixen les normes de coordinació dels tractaments contra la plaga processionària del pi (BOE de 25 de maig).

Idèntic contingut que les Ordres de la mateixa data citades anteriorment. Sobre el particular, i amb valor general per a tot aquest conjunt d'Ordres en matèria de campanyes contra plagues o malalties vegetals,

s'ha de tenir en compte la sentència del Tribunal Constitucional 80/1985, de 4 de juliol (BOE de 17 de juliol), en què s'aborda l'abast de les facultats estatals de coordinació.

RESOLUCIÓ de 19 d'abril de 1985.

Es dóna publicitat a un conveni entre l'Administració de l'Estat i la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en matèria d'esports (BOE de 28 de maig).

ORDRE de 6 de març de 1985. S'estableix la primera delimitació perimetral de les superfícies susceptibles de ser declarades zones d'Agricultura de Muntanya (BOE de 8 de juny).

S'estableix l'esmentada delimitació perimetral d'acord amb la proposta elaborada per la Comissió d'Agricultura de Muntanya, on hi ha representades totes les Comunitats Autònomes.

RESOLUCIÓ de 29 de maig de 1985.

Es dóna publicitat al conveni entre la Diputació Regional de Cantàbria, IRYDA i TRAGSA (BOE de 8 de juny).

ORDRE de 13 de maig de 1985. Es distribueix, per a 1985, l'import de les subvencions destinades a guarderies infantils laborals.

La citada Ordre dóna compliment a la previsió dels R.D. de transferència de la matèria, els quals estableixen que anualment es transferirà la part proporcional dels pressupostos generals de l'Estat a cada Comunitat.

Escollides les Comunitats Autònomes, es procedeix a fixar els criteris de distribució i a distribuir la part corresponent, alhora que es fixen les

obligacions de les Comunitats Autònomes en la gestió de la quantitat rebuda.

R.D. 915/1985, de 25 de maig. Es concedeix a la Comunitat Autònoma de Galícia la gestió directa del tercer canal de televisió (BOE de 22 de juny).

Es procedeix a la concessió del tercer canal d'acord amb la Llei 56/1983, de 26 de desembre, i el R.D. 2296/1984, de 26 de desembre.

R.D. 1010/1985, de 5 de juny. Es regula l'exercici d'unes determinades modalitats de venda fora d'un establiment comercial permanent (BOE de 28 de juny).

Disposició final primera: «Quan les Comunitats Autònomes hagin assumit competències normatives en la matèria que és objecte d'aquesta disposició, les vendes a què es refereix es regiran en els respectius territoris per la seva normativa específica. En aquest supòsit, el dret estatal serà, en tot cas, supletori del dret de les Comunitats Autònomes».

R.D. 1195/1985, de 5 de juny. Qualificació de varietats de vinya (BOE de 20 de juliol).

En col·laboració amb les Comunitats Autònomes, s'estableix una nova qualificació de les varietats de vinya, tenint especialment en compte el futur ingrés a la CEE.

RESOLUCIÓ de 2 de juliol de 1985. Es dóna publicitat als convenis entre l'Administració de l'Estat i les

Comunitats Autònomes de Balears, Cantàbria i Múrcia per a restauració del patrimoni artístic (BOE de 10 d'agost).

L'article 4 estableix les tècniques per a aconseguir una actuació coordinada entre l'Administració de l'Estat i les Comunitats Autònomes.

RESOLUCIÓ de 19 d'abril de 1985. Es dóna publicitat al conveni subscrit entre l'Administració de l'Estat i la Generalitat de Catalunya en matèria de construccions universitàries (BOE de 12 d'agost).

R.D. 1423/1985, d'1 d'agost. Se suprimeixen uns determinats organismes autònoms del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació (BOE de 13 d'agost).

Com a conseqüència del procés de transferències a les Comunitats Autònomes, i d'acord amb l'article 85 de la Llei de Pressupostos Generals per a 1985, se suprimeixen els organismes autònoms següents: INDO, Institut d'Estudis Agraris, Pesquers i Alimentaris, Servei de Defensa contra les Plagues i Inspecció Fitopatològica, Agència de Desenvolupament Ramader, Patronat de Promoció de la Formació Professional Marítim-Pesquera i el Servei del Pòsit.

RESOLUCIÓ de 31 de juliol de 1985. Es dóna publicitat al conveni entre el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme i la Conselleria d'Obres Públiques i Ordenació del Territori del Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears (BOE de 20 d'agost).

TRANSFERÈNCIES

Andalusia

R.D. 293/85, de 6 de febrer. Tributs cedits, assessorament jurídic, defensa en judici i fiscalització, intervenció (BOE, 12 de març).

R.D. 304/85, de 6 de febrer. Associacions (BOE, 13 de març).

R.D. 639/85, de 20 de març. Indústria, energia i mines (BOE, 10 de març).

R.D. 650/85, de 19 d'abril. Ajuda a l'estudi i educació no universitària (BOE, 11 de maig).

R.D. 651/85, de 19 d'abril. Temps lliure (BOE, 11 de maig).

R.D. 995/85, de 25 de maig. Laboratoris agraris i de sanitat i producció animal (BOE, 25 de juny).

R.D. 996/85, 25 de maig. Llavors i plantes de planter (BOE, 25 de juny).

R.D. 1125/85, de 19 de juny. Protecció de menors (BOE, 10 de juliol).

Aragó

R.D. 269/85, de 6 de febrer. Llavors i plantes de planter (BOE, 9 de març).

R.D. 320/85, de 6 de febrer. Laboratoris agraris i de sanitat i producció animal (BOE, 15 de març).

R.D. 643/85, de 2 d'abril. Reforma i desenvolupament agrari (BOE, 10 de maig).

Astúries

R.D. 248/85, de 6 de febrer. Llavors i plantes de viver (BOE, 4 de març).

R.D. 237/85, de 9 de gener. Indústries, energia i mines (BOE, 27 de març).

R.D. 485/85, de 6 de març. Abastament i sanejament (BOE, 15 d'abril).

R.D. 641/85, de 2 d'abril. Reforma i desenvolupament agrari (BOE, 10 de maig).

R.D. 796/85, de 30 d'abril. Laboratoris agraris i de sanitat i producció animal (BOE, 1 de juny).

Canàries

R.D. 241/85, de 6 de febrer. Llavors i plantes de planter (BOE, 2 de març).

R.D. 260/85, de 23 de gener. Unitat Administradora del Fons Nacional de Protecció al Treball (BOE, 5 de març).

R.D. 251/85, de 23 de gener. Expedients de regulació d'ocupació (BOE, y de març).

R.D. 294/85, 6 de febrer. Tributs cedits, assessorament jurídic, defensa en judici, i fiscalització intervenció (BOE, 12 de març).

R.D. 482/85, de 6 de març. Obres Públiques (BOE, 13 d'abril).

R.D. 810/85, de 30 d'abril. SEPES (BOE, 3 de juny).

R.D. 997/85, de 25 de maig. Laboratoris agraris i de sanitat i producció animal (BOE, 25 de juny).

R.D. 1056/85, de 5 de juny. Protecció de menors (BOE, 3 de juliol).

R.D. 1115/85, de 5 de juny. Espectacles públics (BOE, 9 de juliol).

R.D. 1116/85, de 5 de juny. Casinos, jocs i apostes (BOE, 9 de juliol).

R.D. 1205/85, de 3 de juliol. Asso-ciacions (BOE, 23 de juliol).

Cantàbria

R.D. 235/85, de 6 de febrer. Protecció a la dona (BOE, 1 de març).

R.D. 236/85, de 6 de febrer. Protecció de menors (BOE, 1 de març).

R.D. 242/85, de 6 de febrer. Llavors i plantes de planter (BOE, 2 de març).

Castella-La Manxa

R.D. 2444/85, de 31 d'octubre. Centres Nacionals de Selecció i Reproducció Animal (BOE, 27 de febrer).

R.D. 283/85, de 6 de febrer. Protecció de menors (BOE, 11 de març).

R.D. 445/85, de 23 de gener. Indústria i energia (BOE, 10 d'abril).

R.D. 797/85, de 30 d'abril. SEPES (BOE, 1 de juny).

R.D. 881/85, de 25 de maig. Tributs cedit, assessorament jurídic, defensa en judici i fiscalització interven-ció (BOE, 18 de juny).

R.D. 994/85, de 30 d'abril. Llavors i plantes de planter (BOE, 25 de juny).

R.D. 1079/85, de 5 de juny. Reforma i desenvolupament agrari (BOE, 5 de juliol).

Castella i Lleó

R.D. 2367/84, de 11 d'abril. Turisme (BOE, 16 de gener).

R.D. 798/85, de 30 d'abril. Llavors i plantes de planter (BOE, 1 de juny).

R.D. 1107/85, de 19 de juny. SEPES (BOE, 8 de juliol).

R.D. 1145/85, de 19 de juny. Laboratoris agraris i de sanitat i producció animal (BOE, 13 de juliol).

R.D. 1269/85, de 3 de juliol. Assis-tència i serveis socials (BOE, 29 de juliol).

Catalunya

R.D. 224/85, de 6 de febrer. Societats Agràries de Transformació (BOE, 26 de febrer).

R.D. 237/85, de 6 de febrer. Laboratoris agraris i de sanitat i producció animal (BOE, 1 de març).

R.D. 305/85, de 6 de febrer. Universitats (BOE, 13 a 27 de març).

R.D. 331/85, de 20 de febrer. Regulació d'ocupació (BOE, 16 de març).

R.D. 1009/85, de 5 de juny. Control de qualitat de l'edificació i promoció pública de l'habitatge.

R.D. 1057/85, de 19 de juny. Relacions públiques (BOE, 3 de juliol).

Extremadura

- R.D. 243/85, de 6 de febrer. Llavors i plantes de planter (BOE, 2 de març).
- R.D. 1063/85, de 19 de juny. Protecció de menors (BOE, 4 de juliol).
- R.D. 1080/85, de 5 de juny. Reforma i desenvolupament (BOE, 5 de juliol).
- R.D. 1211/85, de 3 de juliol. Laboratoris agraris i de sanitat i producció animal (BOE, 24 de juliol).

Galícia

- R.D. 2368/84, de 19 de desembre. Sanitat (BOE, 16 de gener).
- R.D. 2445/84, de 19 de desembre. Indústries, energia i mines (BOE, 5 de març).
- R.D. 228/85, de 6 de febrer. Casinos, jocs i apostes (BOE, 27 de febrer).
- R.D. 244/85, de 6 de febrer. Llavors i plantes de planter (BOE, 2 de març).
- R.D. 258/85, de 23 de gener. INSS (BOE, 6 de març).
- R.D. 659/85, de 17 d'abril. Ordenació del litoral i vertits al mar (BOE, 14 de març).
- R.D. 673/85, de 2 d'abril. Tributs ceditos, assessorament jurídic, defensa en judici i fiscalització i intervenció (BOE, 17 de maig).
- R.D. 975/85, de 30 d'abril. Societats Agràries de Transformació (BOE, 1 de juny).
- R.D. 1054/85, de 5 de juny. Protecció de menors (BOE, 3 de juliol).

- R.D. 1099/85, de 5 de juny. Centres Nacionals de Selecció i Reproducció animal (BOE, 6 de juliol).
- R.D. 1124/85, de 30 d'abril. Reforma i desenvolupament agrari (BOE, 10 de juliol).

Illes Balears

- R.D. 356/85, de 20 de febrer. Ordenació del litoral i abocaments al mar.
- R.D. 450/85, de 20 de febrer. Ports (BOE, 11 d'abril).
- R.D. 475/85, de 6 de març. Obres hidràuliques (BOE, 12 d'abril).
- R.D. 674/85, de 19 d'abril. Laboratoris agraris i de sanitat i producció animal (BOE, 17 de maig).
- R.D. 809/85, de 30 d'abril. Reforma i desenvolupament agrari (BOE, 3 de juny).

La Rioja

- R.D. 245/85, de 6 de febrer. Llavors i plantes de planter (BOE, 2 de març).
- R.D. 421/85, de 6 de febrer. Laboratoris agraris i de sanitat i producció animal (BOE, 15 de març).
- R.D. 625/85, de 19 d'abril. Assistència i serveis locals (BOE, 11 de maig).
- R.D. 848/85, de 30 d'abril. Conservació de la natura (BOE, 8 de juny).
- R.D. 1100/85, de 5 de juny. Reforma i desenvolupament agrari (BOE, 6 de juliol).
- R.D. 1204/85, de 5 de juny. Petita

i mitjana empresa industrial (BOE, 23 de juliol).

R.D. 1210/85, de 3 de juliol. Investigació agrària (BOE, 24 de juliol).

R.D. 1459/85, de 5 de juny. Indústries, energia i mines (BOE, 24 d'agost).

Madrid

R.D. 2376/84, de 26 de desembre. Disciplina de Mercat.

R.D. 451/85, de 6 de març. Llavors i plantes de planter (BOE, 11 d'abril).

R.D. 452/85, de 6 de març. Centres Nacionals i reproducció animal (BOE, 11 d'abril).

R.D. 653/85, de 19 d'abril. Esports (BOE, 11 de maig).

R.D. 671/85, de 19 d'abril. Laboratoris agraris i de sanitat i producció animal (BOE, 16 de maig).

R.D. 680/85, de 19 d'abril. Cultura (BOE, 18 de maig).

Múrcia

R.D. 231/85, de 23 de gener. Centres Nacionals de Selecció i Reproducció Animal (BOE, 28 de febrer).

R.D. 247/85, de 6 de febrer. Llavors i plantes de planter (BOE, 4 de març).

R.D. 252/85, de 6 de febrer. Laboratoris agraris i de sanitat i producció animal (BOE, 5 de març).

R.D. 640/85, de 20 de març. Indústria, energia i mines (BOE, 10 de maig).

R.D. 642/85, de 2 d'abril. Reforma i desenvolupament agrari (BOE, 10 de maig).

Navarra

R.D. 2356/84, de 19 de desembre. Normes reguladores de la transferència de serveis estatals a la Comunitat Foral de Navarra (BOE, 8 de gener).

R.D. 1105/85, de 19 de juny. Medi ambient (BOE, 8 de juliol).

R.D. 1106/85, de 19 de juny. Col·legis oficials i professionals (BOE, 8 de juliol).

R.D. 1117/85, de 19 de juny. Ordenació del territori i urbanisme (BOE, 9 de juliol).

R.D. 1118/85, de 19 de juny. Ordenació del territori i medi ambient (BOE, 9 de juliol).

R.D. 1119/85, de 19 de juny. Cambra Oficial de la Propietat Urbana (BOE, 9 de juliol).

R.D. 1120/85, de 19 de juny. Defensa del consumidor i usuari (BOE, 9 de juliol).

R.D. 1121/85, de 19 de juny. Turisme (BOE, 9 de juliol).

R.D. 1127/85, de 19 de juny. Comerç (BOE, 10 de juliol).

R.D. 1484/85, d'1 d'agost. Patrimoni arquitectònic, control de qualitat de l'edificació i habitatge.

País Basc

R.D. 788/85, de 19 d'abril. Indústries agràries (BOE, 31 de maig).

R.D. 789/85, de 19 d'abril. Unitats

- de suport en matèries agràries (BOE, 31 de maig).
- R.D. 790/85, de 19 d'abril. Consell Superior d'Esports (BOE, 31 de maig).
- R.D. 791/85, de 19 d'abril. Ordenació del territori i medi ambient (BOE, 31 de maig).
- R.D. 792/85, de 19 d'abril. Medi ambient (BOE, 31 de maig).
- R.D. 793/85, de 19 d'abril. Cambra Propietat Urbana (BOE, 31 de maig).
- R.D. 812/85, de 8 de maig. Expedient de regulació d'ocupació (BOE, 4 de juny).
- R.D. 815/85, de 8 de maig. Protecció de menors (BOE, 5 de juny).
- R.D. 831/85, de 8 de maig. Protecció a la dona (BOE, 6 de juny).
- R.D. 839/85, de 8 de maig. Llavors i plantes de planter (BOE, 7 de juny).
- R.D. 840/85, de 8 de maig. Fundacions docents (BOE, 7 de juny).
- R.D. 874/85, de 8 de maig. Habitatge rural (BOE, 14 de juny).
- Comunitat Autònoma Valenciana**
- R.D. 2365/84, de 8 de febrer. Conservació de la naturalesa (BOE, 15 de gener).
- R.D. 262/85, 23 de gener. Expedient de regulació d'ocupació (BOE, 1 de març).
- R.D. 264/85, de 23 de gener. IN-SERVO (BOE, 8 de març).
- R.D. 268/85, de 23 de gener. Unitat Administradora del Fons Nacional de Protecció al Treball (BOE, 9 de març).
- R.D. 303/85, de 23 de gener. Fundacions benèfiques i laborals (BOE, 13 de març).
- R.D. 655/85, de 19 d'abril. Gabinetes Tècnics Provincials de l'Institut Nacional de Seguretat i Higiene en el Treball (BOE, 13 de maig).
- R.D. 775/85, de 18 de maig. Urbanisme (BOE, 30 de maig).
- R.D. 1038/85, de 25 de maig. Casinos i jocs (BOE, 2 de juliol).
- R.D. 1039/85, de 25 de maig. Associacions (BOE, 2 de juliol).
- R.D. 1040/85, de 25 de maig. Espectacles (BOE, 2 de juliol).
- R.D. 1055/85, de 5 de juny. Protecció de menors (BOE, 3 de juliol).
- R.D. 1101/85, de 5 de juny. Centres Nacionals de Selecció i Reproducció Animal (BOE, 6 de juliol).
- R.D. 1126/85, de 19 de juny. Mitjans de comunicació social (BOE, 10 de juliol).
- R.D. 1194/85, de 17 de juliol. Laboratoris agraris i de sanitat i producció animal (BOE, 1 d'agost).
- R.D. 1329/85, de 17 de juliol. Llavors i plantes de viver (BOE, 2 d'agost).

1.3. TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

1.3.1. SENTÈNCIES DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL *

A cura de FRANCESC DE CARRERAS i JOAQUIM FERRET

Sentència 7/1985, de 25 de gener. Conflicte positiu de competències: la competència sobre fixació de festes laborals (art. 149.1.7. CE)

Ponent:

Glòria Begué i Canton

1. Els Governos català i basc impugnen tres Decrets referents al calendari laboral. Aquests decrets els dicta el Govern en desplegament de l'article 37.2 de l'Estatut dels Treballadors. Els Governos català i basc al·leguen, bàsicament, que el Govern de l'Estat no respecta l'ordre de competències, ja que l'aplicació de l'article 37.2 ET és un acte d'execució que els correspon segons les competències en matèria laboral que els atorguen els seus respectius Estatuts. L'Advocat de l'Estat al·lega, també bàsicament, que les competències són de tipus normatiu ja que aquests decrets són reglaments executius.

2. La jurisprudència més important que es desprèn de la Sentència és la següent:

a) La matèria és laboral per tal com incideix en la relació de treball i afecta els elements essencials del contracte de treball: la prestació de serveis i la contraprestació econòmica.

b) Reitera la jurisprudència en

virtut de la qual l'expressió «legislació laboral» (149.1.7 CE) fa referència tant a les lleis com als reglaments que complementen la llei.

c) La intenció de la Constitució en atorgar a l'Estat totes les facultats legislatives en matèria laboral és mantenir una uniformitat en l'ordenació jurídica de la matèria.

d) Una anàlisi de l'article 37.2 ET (Fonaments 5 i 6) posa de manifest que aquesta norma té un grau d'indeterminació que fa impossible la seva aplicació directa i necessita un desplegament reglamentari. Aquest desplegament correspondrà a qui posseeixi competències legislatives i farà possible, precisament, la uniformitat en la matèria volguda constitucionalment.

e) Una anàlisi de contingut dels decrets impugnats posa de manifest el seu caràcter normatiu. Per tant, no envaeixen les competències autonòmiques de Catalunya ni del País Basc en matèria laboral.

3. S'ha de remarcar el fet que el Tribunal Constitucional interpreti que la competència legislativa en matèria laboral atribuïda de forma exclusiva a

* En el número anterior, aquesta Secció, que aparegué sense signar, va anar a càrrec de Francesc de CARRERAS i Joaquim FERRET.

l'Estat significa que la Constitució ho fa amb la finalitat de mantenir una uniformitat en l'ordenació jurídica de la matèria. En aquest sentit, s'utilitza una interpretació finalista de l'article 149.1.7 CE.

A la vegada, també cal subratllar que per interpretar l'article 37.2 ET s'utilitza el mètode dels antecedents legislatius en recórrer al debat parlamentari al Congrés i al Senat sobre aquest article.

F. C.

Sentència 8/1985, de 25 de gener. Recurs d'empara. Jurament dels regidors electes d'acatar la Constitució (art. 23 CE)

Ponent:

Antonio Truyol Serra

El Tribunal Constitucional ha tingut ocasió amb aquest recurs d'empara de pronunciar-se sobre l'obligatorietat que els regidors electes jurin o prometin d'acord amb la fórmula establerta pel Reial Decret 707/1979, de 5 d'abril.

El Tribunal no entra en la valoració de la constitucionalitat de la fórmula concreta de jurament, atès que, tot i acceptar que una formalitat d'aquest tipus pugui ser establerta per llei, considera que per implantar-la és insuficient el rang d'un reglament:

«La posibilidad de establecer condiciones o límites para el ejercicio de los derechos reconocidos por el art. 23 de la Constitución no queda ciertamente excluida por el mandato constitucional. Ni la elección de representantes ni la asunción o ejercicio de su función por éstos pueden llevarse a cabo sin normas que disciplinen el ejercicio de los derechos constitucionalmente garantizados; mientras que, de otra parte, el reconocimiento del derecho de los ciudadanos a acceder en condiciones de igualdad a las funciones y cargos públicos, se produce, en efecto, de modo expreso "con los requisitos que señalan las leyes".

(...)

«Es el Real Decreto la última norma que concreta la fórmula del juramento o promesa para los actos de toma de posesión de cargos o funciones públicas. Dejando a un lado la valoración de la fórmula desde otros mandatos constitucionales, se desprende del ya referido art. 23.2 que dicha concreción únicamente podría surtir efectos en relación con supuestos para los que el juramento o promesa viniera requerido por una norma de rango legal.»

En aquest recurs es planteja al Tribunal Constitucional un altre tema important: l'abast dels efectes de l'atorgament de l'empara. El fet que l'Audiència Territorial de Burgos considerés nul·la la primera elecció d'alcalde perquè alguns regidors no van complir el requisit de jurament o promesa, va menar a una segona elecció amb resultat diferent. El Tribunal Constitucional no exclou que la seva decisió hagi d'afectar totes les conseqüències derivades del restabliment en el seu dret dels demanants; però tot i reconèixer les seves competències, conclou que el segon acte d'elecció fou una revocació del primer, i amb aquest discutible raonament el considera vàlid:

«La ulterior designación de Alcalde, motivada jurídicamente por la Sentencia recurrida, podrá resultar

haber sido innecesaria, al revelarse hoy válida la primera, pero sin que ello la convierta a su vez en nula. Esta ulterior designación de Alcalde lo fue con la participación de los hoy recurrentes, que entonces consintieron, mediante su presencia y su voto, en el acto cuya renovación piden de este Tribunal. Se trata de un acto de la Corporación municipal válido y efi-

caz, mediante el cual ésta volvió sobre una decisión propia anteriormente adoptada, y que únicamente tuvo un contenido distinto por la participación en él de los concejales elegidos por las Cortes del Centro Democrático y Social (CDS), que en la otra ocasión se habían ausentado del salón de sesiones.»

J. F.

Sentència 9/1985, de 28 de gener. Conflicte positiu de competències. Recursos en via administrativa contra actes de les Administracions de les Comunitats autònomes. Relació entre traspassos preautonòmics i competències assumides estatutàriament (art. 149.1.21. CE)

Ponent:

Antonio Truyol Serra

1. El Cap de Secció de la demarcació de Lleida del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat dictà una Resolució denegatòria d'autorització de transport a un determinat vehicle. El sol·licitant de l'autorització va interposar recurs d'alçada davant de la Direcció General de Transport del Ministeri de Transport, Turisme i Comunicacions, que fou desestimat, però en el qual, això no obstant, s'afirmà la competència de l'Administració de l'Estat per conèixer el recurs. La Generalitat va interposar un conflicte positiu de competències demanant el dret a resoldre en via administrativa que es deixés sense efecte la Resolució de la Direcció General de Transports. El Tribunal decideix que la competència és de la Generalitat i, en conseqüència, anul·la la Resolució del Ministeri de Transports.

2. La Jurisprudència més important que es desprèn de la Sentència és la següent:

a) La competència per conèixer i decidir un recurs d'alçada formulat en via administrativa contra un òrgan o servei d'una Comunitat Autònoma és pròpia de l'òrgan superior que en via jeràrquica dins la Comunitat tingui aquell que dictà la resolució recorreguda.

b) S'ha de diferenciar entre la delegació que es verifica *entre òrgans* lligats a través d'una línia jeràrquica i la delegació *entre ens públics* amb capacitat de generar un ordenament propi i amb un àmbit de competències diferenciat. En aquests (cas de les Comunitats Autònomes) les matèries o funcions delegades passen a inscriure's en l'àmbit de l'ens que ha rebut la delegació i queden sotmeses al règim jurídic d'aquest. Per tant, la competència per a conèixer el recurs administratiu és de la Comunitat Autònoma, i en el cas que ens ocupa, la Generalitat de Catalunya.

c) Els procediments constitucionals de conflicte de competències entre Comunitats Autònomes tracten exclusivament sobre la titularitat de les competències i sobre la validesa o nul-

litat de l'acte que dona origen al conflicte, la qual cosa vol dir que les parts no poden formular al Tribunal un altre tipus de peticions.

3. Ens trobem davant d'una sentència que és molt més rica en les alegacions que formulen les parts —Advocat de la Generalitat i Advocat de l'Estat—, segons es recullen en els Antecedents, que en la jurisprudència expressada en els Fonaments Jurídics. En efecte, la Sentència eludeix argumentar contra els raonaments expressats per l'Advocat de l'Estat amb un pretext processal que, al nostre entendre, no s'adequa al cas.

La línia de defensa de la Generalitat va en el sentit que per Reial Decret 2115/1978, de caràcter preestatutari, l'Estat va *delegat* a la Generalitat el servei públic discrecional de viatgers. L'Estatut va convertir aquesta delegació en competència pròpia, i el traspàs del servei va quedar consolidat d'acord amb la Disposició Transitòria 6a.6 EAC. Una vegada establert això, la mateixa noció d'autonomia, constitucionalitzada a l'article 137 CE, comporta que el recurs d'alçada s'interposi davant de la Generalitat.

La posició de l'Advocat de l'Estat és que la Generalitat no té la competència controvertida per tal com aquesta era delegada —i no transferida— a la Generalitat segons el Reial Decret preestatutari i, d'una banda, només es van consolidar les transferides i, d'altra, aquesta competència està reservada a l'Estat per l'article 149.1.21 CE, i només podria ser de-

legada pels mecanismes previstos a l'article 150.2 CE. Per tant, la delegació conferida a la Generalitat en virtut del Reial Decret preestatutari ha quedat extingida a partir de la vigència de la Constitució i de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. En conseqüència, la Resolució dictada pel Cap de Secció de Lleida, del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, és nul·la.

La Sentència del Tribunal, com hem dit, bandeja aquesta argumentació amb un pretext processal que no creiem que sigui correcte, ja que, en demanar la nul·litat de l'acte primer —el del Cap de Secció de Lleida— s'afecta indubtablement el segon. A més, el fet d'entrar en aquesta qüestió hauria suposat establir una jurisprudència necessària respecte a la relació de les competències assumides per traspàsos preautonòmics i les competències assumides pels Estatuts, a l'àmbit territorial, com a tribut de les competències, i també al mateix contingut de la competència de transports. Es pot dir, en certa manera, que en no donar la raó a l'Estat implica que no valora les argumentacions de l'Advocat d'aquest, però també és clar que no rebutja el fons de la qüestió sinó, simplement, el moment processal en què aquesta es presenta.

Quan el Tribunal Constitucional ha donat tantes proves d'antiformalisme, en aquest cas, per excés de formalisme, ens trobem davant d'una sentència desaproveitada i, encara que és clara i justa en els fonaments, és poc convincent en el veredict.

F. C.

**Sentència 12/1985 de 30 de gener. Conflictes de competències acumulats.
Precedència protocol·lària entre autoritats estatals i autonòmiques
(art. 144.3. CE)**

Ponent:

Francisco Pera Verdaguer

El Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya i el Govern Basc varen suscitar conflicte de competència positiu en relació amb diversos preceptes del Reial Decret 2099/1983, de 4 d'agost, pel qual s'aprova l'Ordenament General de Precedències a l'Estat.

El Tribunal Constitucional reitera la doctrina que estableix la sentència de 22 de juny de 1982 i declara que les Comunitats autònomes recurrents no han assumit competència en la matèria i que, en virtut de la clàusula residual de l'art. 149.3 de la Constitució, correspon a l'Estat la competència controvertida. La competència estatal neix de la intervenció de l'Estat en l'acte protocol·lari:

«...pues el objeto del conflicto no es determinar si la Generalidad puede fijar la precedencia entre sus órganos y autoridades, sino si puede establecer la precedencia relativa entre éstos y los del Estado».

La sentència comentada entén que aquest raonament justifica també la competència estatal en ordre a l'aplicació per la Jefatura de Protocol de l'Estat de les normes de l'ordenament general de precedències, a la classificació dels actes oficials de caràcter general que organitzen les Comunitats autònomes o l'Administració local. La simple participació d'autoritats locals atreu la competència, tant de regulació com d'aplicació, a l'àmbit estatal i resten reservades a les Comunitats autònomes les competències per orde-

nar les seves autoritats i òrgans als actes que organitzin i als que no concorrin autoritats estatals.

Té un interès més general la doctrina que es referma sobre si, en un conflicte de competències, es pot discutir el rang de la norma controvertida o bé si, com que això no afecta la distribució competencial entre l'Estat i la Comunitat autònoma, s'ha de considerar com a qüestió aliena als conflictes de competències. Tot i que en aquest cas el Tribunal opina que no existeix insuficiència de rang, no exclou el fet que hom pugui examinar el problema per la via del conflicte de competència i aprofundeix la seva jurisprudència en els termes següents:

«Siendo preciso además reflejar que la doctrina de las Sentencias antes invocadas, lejos de desprenderse o de ofrecerse soluciones únicas no necesitadas de más precisiones, se señala la necesidad de matizaciones y análisis de las posibles situaciones que la realidad ofrezca, ante una de las cuales nos hallamos sin duda ahora, siendo claro que cualquier infracción relativa a la forma de ejercicio o al órgano que ejerce la competencia, no puede ser, sin más, materia del conflicto, y si tan sólo —aparte de lo dicho con relación a las bases—, cuando se reduzcan las garantías constitucionales establecidas para la protección de las competencias autonómicas o bien cuando algún precepto con rango constitucional haya previsto que el concreto ejercicio de la competencia estatal que se trata, sea realizado por un preciso y específico órgano.»

Això sembla establir amb claredat que es pot invocar la influència de

rang en els supòsits de normes bàsiques il·lícitament contingudes en un reglament, i també sempre que la Constitució prevegi l'atribució orgànica de la competència. L'altre supòsit contingut en la sentència: la re-

ducció de les garanties constitucionals establertes per a la protecció de les competències autonòmiques conté, d'altra banda, una dosi més elevada d'ambigüitat.

J. F.

Sentència 42/1985, de 15 de març. Recurs d'inconstitucionalitat: requisits de la legitimació activa (art. 162.1 CE i 32 i 82 LOTC)

Ponent:

Francisco Rubio Llorente

1. Es tracta d'un recurs d'inconstitucionalitat promogut per 54 Diputats, representats per un comissionat, contra la Llei 8/1983, de 19 de maig, del País Basc, sobre ordenació de l'activitat comercial. Els demandants consideren que la Llei s'ha excedit en les competències autonòmiques en matèria de defensa del consumidor i de comerç interior i ha infringit els articles 38. 51.3, 139 i 149.1 i 6 CE.

Pel que es desprèn dels Antecedents, la matèria objecte del recurs és semblant, encara que no idèntica, a la dels recursos presentats contra la Llei catalana de regulació administrativa de determinades estructures comercials i vendes especials.

La representació del Govern basc demana la inadmissibilitat del recurs ja que no consta en el procés ni la voluntat dels 54 Diputats d'interposar-ho ni que hagi estat designat «a tal efecte» el comissionat actuant, senyor José M.^o Ruiz Gallardón. En efecte, el senyor Ruiz Gallardón només ha aportat —malgrat que se li donà un termini per esmenar les carencies que se li assenyalaven— un poder notarial de caràcter general per a plets en el qual se li faculta per interposar amb caràcter genèric recursos

d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional.

El Tribunal estima que aquesta alegació d'inadmissibilitat ha de ser considerada en primer lloc, ja que, si fos atesa, no caldria pronunciar-se sobre el fons de l'assumpte. Una vegada examinada, el Tribunal, en el veredict, determina la inadmissibilitat del recurs.

2. La jurisprudència que es desprèn de la Sentència és la següent:

a) Encara que en el recurs d'inconstitucionalitat la llei no hagi previst —com ho ha fet en el recurs d'empara, art. 50 LOTC— un *tràmit d'admissibilitat* que resolgui, abans d'entrar en el fons de la qüestió debatuda, si s'han complert els requisits processals, és obvi que aquests requisits existeixen i han de ser exigits. En el cas de mancar-ne algun, sense que aquesta mancança sigui subsanable, la Sentència no ha de pronunciar-se sobre el fons i ha de declarar la inadmissibilitat del recurs.

b) En el recurs d'inconstitucionalitat, la legitimació conferida a determinats òrgans o representants molt qualificats políticament [art. 162.1.a) CE i 32.1 LOTC], no és atorgada en virtut de defensar un interès o dret propi sinó per *defensar l'interès ge-*

neral i la supremacia de la Constitució. De tal manera que el «ius agendi» en què consisteix aquesta facultat forma part de les competències que corresponen a l'òrgan que s'ocupa o al feix de facultats pròpies de la representació política que s'ostenta. Aquesta doctrina ratifica la manifestada en la STC 5/1981.

c) En canvi, aquesta legitimació podrà ser negada per la *inexistència de la voluntat* de l'òrgan o representant o, en el cas dels òrgans de les Comunitats autònomes, per no afectar el seu propi àmbit d'autonomia (32.2 LOTC). Esbrinar si existeix aquesta voluntat és senzill en el cas dels òrgans unipersonals (President del Govern o Defensor del Poble) però més complex en els òrgans colegiats (cinquanta diputats, cinquanta senadors, executius i assemblees parlamentàries de les Comunitats autònomes). En aquest darrer cas, per exercir l'acció es requereix la *formació prèvia de la voluntat impugnatòria d'acord amb les regles de procediment intern* de l'òrgan que es tracti, i el recurs no serà admissible quan no s'acrediti la preexistència d'aquesta voluntat. Per tant, l'acció d'inconstitucionalitat d'un òrgan colegiat requereix la *preexistència d'un acord previ d'aquest*.

d) En no estar l'arrel de la legitimació en una facultat que es deriva del dret del qual un és titular, sinó amb base en l'atribució directa que en fa la Constitució, és clar que aquesta legitimació *no pot ser delegada ni transmesa*: això fa que la decisió d'impugnar no pugui ser adoptada en termes genèrics, habilitant delegats, apoderats i mandatariis perquè, segons el seu propi criteri, interposi o no l'acció d'inconstitucionalitat contra les lleis que en el futur es vagin promulgant. Aquest raonament es fa palès a

l'article 32.2 LOCT en la mesura que exigeix no solament «acord previ» sinó també que aquest hagi estat «adoptado al efecto».

e) Aquesta precisió de l'article 32.2 LOTC no existeix per al cas del recurs interposat per 50 Diputats o 50 Senadors (32.1 LOTC) però *les raons* de què també existeix aquesta condició *són les mateixes* (reforçades per la naturalesa ocasional de l'agrupació de diputats o senadors que exerciten l'acció) i, en tot cas, aquesta necessitat és expressa quan s'exigeix la representació *d'un comissionat «nombrado al efecto»* (82.1 LOTC).

f) La necessitat del comissionat o del membre que designin els 50 Diputats o 50 Senadors (les dues formes les preveu l'article 82.1 LOTC) és clara si examinem *les característiques d'aquests 50 Diputats o 50 Senadors com a subjectes d'acció impugnatòria*. Aquestes serien les següents:

1r. No es tracta d'un òrgan ni d'una part d'un òrgan, sinó que *l'agrupació ocasional o «ad hoc»* —a l'efecte únic d'impugnar la validesa constitucional d'una llei— de 50 Diputats o 50 Senadors.

2n. L'agrupació només sorgeix de la *concurrència de voluntats* en la decisió impugnatòria i la seva única existència jurídica és *com a part en el procés* que amb aquesta impugnació s'inicia.

3r. Els Diputats o Senadors no actuen com a «litis consortes», sinó com a integrants d'una *part única* que, a més, sempre és plural per determinació de la llei.

Aquestes tres consideracions reforcen la necessitat que aquesta agrupació hagi d'actuar mitjançant una representació única, bé un membre de

l'agrupació, bé un comissionat, però que no és possible de transferir-los o delegar-los la facultat d'impugnar, ja que la part que han de representar només existeix com a part del procés pel qual s'ha atorgat la representació i és producte de la concurrència de voluntats en el propòsit impugnatori.

g) Un altre raonament, que porta al mateix resultat, es podria construir a partir de la consideració que les facultats que s'ostenten *com a representant de la voluntat popular* no són mai delegables.

Aplicant aquesta doctrina al conflicte plantejat i tenint en compte que ni el poder general per a plets ni la facultat genèricament concedida per a interposar davant del Tribunal Constitucional recursos d'inconstitucionalitat atorguen al senyor Ruiz Gallardón la legitimació, és clar que no consta l'existència d'una voluntat concurrent —com ho exigeix l'article 82.1 LOTC— i, en conseqüència, no existeix part legitimada i s'ha de declarar inadmissible el present recurs.

3. La doctrina processal-constitucional exposada al Fonament jurídic 2 és de la major importància i completa la jurisprudència del Tribunal respecte a la legitimació activa en els pro-

cessos d'inconstitucionalitat —tractada especialment a les Sentències 8 i 29 d'abril i 14 de juliol de 1981, 23 de desembre de 1982 i 23 de desembre de 1983— que, en tot cas, resta encara incompleta quant al punt de l'àmbit material de competències de les Comunitats Autònomes segons el que preveu l'article 32.2 LOTC i sobre el qual el Tribunal haurà de pronunciar-se prèviament davant de diversos recursos avui en tràmit.

En el cas que ens ocupa, i pel que fa especialment al significat de l'article 82.1 *in fine* LOTC, la doctrina és d'una gran solidesa. S'ha remarcat molt l'informalisme processal del Tribunal; en aquest cas, creiem que el «formalisme» era necessari per no caure en contradicció amb la lletra de la Llei —concretament amb el 82.1 LOTC— però, sobretot, era necessari per coherència amb el sentit profund del precepte constitucional que atorga a 50 Diputats o 50 Senadors —és a dir, amb uns representants del poble— la potestat d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat. En aquest cas, una actitud «informalista» que hagués declarat admissible el recurs hauria entrat en contradicció amb el principi democràtic que inspira la norma suprema.

F. C.

Sentència 48/1985, de 28 de març. Conflicte de competència. La convocatòria de recursos com a competència d'execució (arts. 149.1.18 i 20 CE; 10, 14 i 16 de l'Estatut d'Autonomia base)

Ponent:

Manuel Díez de Velasco Vallejo

En aquest conflicte de competències entre l'Estat i la Comunitat Autònoma Basca l'objecte del litigi és la titula-

ritat de la competència per convocar i resoldre concurs de mèrits a fi de proveir les places vacants a la plantilla del Cos Especial d'Inspectors Tècnics de Formació Professional.

La sentència examina les competències corresponents a l'Estat i a la

Comunitat Autònoma Basca en matèria d'ensenyament i de funció pública i conclou que des d'ambdues perspectives la competència correspon a la Comunitat Autònoma.

«Como ha señalado este T.C. en la Sentencia núm. 6/1982, "si prescindimos de la alta inspección, las competencias que exclusivamente corresponden al Estado, en orden a la enseñanza (ordenación general del sistema) educativo; fijación de las enseñanzas mínimas; regulación de las demás condiciones para obtención, expedición y homologación de títulos académicos y profesionales y establecimiento de normas básicas para el desarrollo del art. 27 de la C.E., que garantiza el cumplimiento de las obligaciones de los poderes públicos y la igualdad de todos los españoles en el ejercicio de los derechos y el desarrollo de los deberes constitucionales) tiene un contenido esencialmente normativo como se infiere de su propia significación semántica: 'Ordenar', 'fijar', 'regular', 'establecer', son verbos que aluden a una concreción, por quien puede hacerlo, de propósitos, principios, objetivos y métodos preordenados a un fin, expresados en declaraciones de carácter imperativo". "En la medida —sigue diciendo el TC.— en que no se alude a los actos de gobierno y administración necesarios para hacer efectivos los principios, desarrollarlos, aplicarlos o imponerlos, tácitamente se está admitiendo que su ejecución puede, eventualmente, ser atribuida a los poderes autonómicos" (F. J., núm 4 Jurisprudencia Constitucional, tomo tercero, p. 90).»

Com podem veure, el Tribunal estima que una convocatòria de concurs ha de considerar-se com una competència executiva i no pot englobar-se

dins el concepte de bases. Això resulta encara més palès en l'examen que fa de les competències en matèria de funció pública:

«Pues bien, si la inspección técnica y, en concreto, la inspección técnica de formación profesional es un servicio transferido al País Vasco —que se comprende en la "materia" de enseñanza asumida por su Estatuto de Autonomía— y en él, como en todo servicio, deben comprenderse, aparte de los medios materiales y financieros, los personales, es obvio que la competencia de desarrollo legislativo y de ejecución de la normativa básica estatal relativa a tales funcionarios es de titularidad del País Vasco en cuanto a las plazas ubicadas en el ámbito territorial de esa Comunidad Autónoma.»

(...)

«A juicio de este Tribunal Constitucional, la tesis del Abogado del Estado sería correcta, desde el punto de vista constitucional, sólo si tal facultad pudiese considerarse básica o, lo que es lo mismo, un aspecto básico del régimen estatutario de los funcionarios públicos. No creemos que ello sea así ni siquiera en un supuesto como éste en el que no sólo se trata de acceder inicialmente a un nuevo Cuerpo, sino también de adjudicar simultáneamente a dicho ingreso plazas ubicadas en el País Vasco.

»Por otro lado, tampoco tiene relevancia el hecho de que se trate de ingreso en un Cuerpo de ámbito estatal. Ello no impide el ejercicio de competencias en relación con los mismos por parte de las Comunidades Autónomas que las tengan atribuidas en sus Estatutos.»

Val a dir que la decisió del Tribunal Constitucional contrasta amb pronunciaments anteriors respecte als cossos nacionals d'Administració local.

Cal destacar també el valor interpretatiu que la sentència atorga als decrets de transferència de serveis:

«Aunque como este mismo Tribunal Constitucional tiene declarado con reiteración, la distribución de competencias entre el Estado y las Comunidades Autónomas viene establecida en la C.E. y en los respectivos Estatutos de Autonomía, de modo que los Decretos de traspaso de servicios se limitan a transferir éstos y no transfieren competencias (cfr., por ejemplo, en

tre otras, las Sentencias núms. 26/1982 y 25, 71, 76, 78, 88 y 133/1983); no debe olvidarse, sin embargo, el valor interpretativo —que, naturalmente, no puede prevalecer sobre las previsiones constitucionales y estatutarias ni vincular a este Tribunal Constitucional —de tales Decretos de transferencia, que suelen contener con mayor o menor detalle una especificación de las funciones que recibe la Comunidad Autónoma y las que retiene el Estado.»

J. F.

Sentència 59/1985, de 6 de maig. Conflicte de competències. L'ús del tacògraf i el seu enquadrament en les competències de transports, seguretat o circulació de vehicles amb motor (arts. 149.1.21 i 149.1.29 CE i 27.8 de l'Estatut d'Autonomia de Galícia)

Ponent:

Luis Díez Picazo

En aquest conflicte de competències entre l'Estat i la Comunitat Autònoma de Galícia es discutia la titularitat de la competència corresponent a la regulació en l'àmbit del transport escolar de la necessitat d'incorporar en els vehicles dedicats a aquest tipus de transport l'instrument anomenat tacògraf. Aquest giny té com a funció elaborar sobre un disc uns diagrames, on es recull la velocitat, la distància recorreguda i el temps de conducció transcorregut.

El Tribunal Constitucional examina l'atribució a la Comunitat Autònoma de la competència sobre el transport portat a terme per carreteres no incorporades a la xarxa de l'Estat i l'itinerari de les quals no sobrepassi de cap manera el territori de la Comunitat Autònoma en virtut de l'article 27.8 de l'Estatut d'Autonomia

de Galícia, i considera que aquesta norma no cedeix en la seva aplicació preferent respecte a la de l'art. 149.1.29 de la Constitució:

«La obligación del uso del tacógrafo forma parte de un conjunto de medidas destinadas a garantizar la seguridad en los transportes escolares y en los transportes de menores, como explícitamente ponen de relieve las normas en las que tal obligación se establece. Ello permite el tratar de situar el tema en el cuadro ofrecido por el apartado 29 del art. 149.1 de la Constitución, que considera como competencia exclusiva del Estado la "seguridad pública". Sin embargo, como este Tribunal ha señalado en diferentes ocasiones, no toda seguridad de personas y bienes, ni toda normativa encaminada a conseguirla, o a preservar su mantenimiento, puede englobarse en el título competencial de "seguridad pública", pues si así fuera la práctica totalidad de las normas

del ordenamiento serían normas de seguridad pública, y por ende competencia del Estado, cuando es claro que se trata de un concepto más estricto, en el que hay que situar de modo predominante las organizaciones y los medios instrumentales, en especial los cuerpos de seguridad a que se refiere el art. 104 de la Constitución.»

El Tribunal, en canvi, pensa que sí que ha de prevaler la competència estatal ex. art. 149.1.21 de la Constitució:

«Un problema distinto surge al poner en conexión el Decreto 145/1983 de la Junta de Galicia con el artículo 149.1.21 de la Constitución, en el inciso en que se declara competencia exclusiva del Estado el "tráfico y circulación de vehículos a motor", pues es de observar que, así como al hablar

de los ferrocarriles y de los transportes terrestres se limita la competencia exclusiva del Estado a los casos en que "transcurran por el territorio de más de una Comunidad Autónoma", el tráfico y circulación de vehículos de motor es competencia del Estado sin esa limitación. Y debe sostenerse que en el concepto de "tráfico y circulación de vehículos a motor" no se encuentran englobadas solamente las condiciones atinentes a la circulación (verbigracia: Señales, limitaciones de velocidad, etc.), sino las condiciones que deben llevar los vehículos que circulan. Apoya esta solución el hecho de que las garantías de la seguridad en la circulación, según la voluntad de la Constitución, expresadas en el precepto mencionado, deben ser uniformes en todo el territorio nacional.»

J. F.

Sentència 66/1985, de 23 de maig. Recurs previ d'inconstitucionalitat. Derogació del recurs previ d'inconstitucionalitat (16.1 CE i 79 —derogat— LOTC)

Ponent:

Francisco Rubio Llorente

Es tracta del recurs previ d'inconstitucionalitat interposat per José M.ª Ruiz Gallardón i 53 diputats més contra el text definitiu de la proposició de llei orgànica derogatòria de l'article 79 de la llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, reguladora del Tribunal Constitucional, que suprimeix, precisament, el recurs previ d'inconstitucionalitat.

El veredict del Tribunal, desestimant el recurs, posa fi a la possibilitat d'exercitar el procediment de recurs previ que no havia estat previst a la Constitució sinó creat per la LOTC. El que s'interposi un recurs previ con-

tra el text, que suprimeix el recurs previ és una situació paradoxal més dins l'existència possible d'aquest procediment constitucional que ja havia estat criticat, de fet unànimement, per la doctrina, basant-se, sobretot, en la incongruència que suposava respecte a la divisió de poders implícita a la Constitució que posava en qüestió, fins i tot, la seva adequació constitucional.

Contràriament al que és habitual en comentar cadascuna de les sentències, en aquesta no resumirem el seu contingut ni n'extraurem la jurisprudència sinó, simplement, en farem un breu comentari crític.

La principal raó està en què les al-

legacions dels recurrents no tenen la menor entitat jurídica i són d'una confusió conceptual tan extrema que no val la pena entretenir-se a comentar-les. Són, això sí, una mostra d'intent de politització indeguda de la justícia constitucional que, al nostre modest entendre, podria arribar a titllar-se de deslleial amb el sistema. La inanitat jurídica de les argumentacions dels recurrents no pot donar lloc, òbviament, a cap tipus de doctrina jurisprudencial interessant i, per tant, no cal

comentar-la. L'únic interès de la sentència radica possiblement en què es pot considerar com un exemple d'intent confusionari de voler obtenir il·legítimament, per vies jurídiques, el que, en tot cas, cal aconseguir, legítimament, per les vies polítiques previstes constitucionalment. Intent que, amb molt bon criteri, el Tribunal, amb brevetat i contundència, frustra i anul·la.

F. C.

Sentència 77/1985, de 27 de juny. Recurs previ d'inconstitucionalitat. LODE: Llibertat d'ensenyament i competències autonòmiques (articles 14, 27, 38, 129, 149.1 i 30 CE)

Ponent:

Manuel Díez de Velasco Vallejo

El recurs previ contra la Llei Orgànica que regula el dret a l'educació fou interposat només per cinquanta-tres Diputats del Congrés sense que s'afegís cap Comunitat autònoma a l'exercici de l'acció impugnatòria. D'això en deriva que el tema de les competències autonòmiques ocupi un lloc secundari en la sentència, sobretot si es té en compte que el Tribunal Constitucional no va admetre l'ampliació dels preceptes objecte de recurs, determinats a l'escrit d'interposició d'aquest, per mitjà de l'escrit en què, d'acord amb las normatives que el Ple del Tribunal Constitucional va establir el 14 de juliol de 1982, el recurrent pot precisar o completar la impugnació.

La desaparició del recurs previ fa perdre interès a l'esmentat criteri del Tribunal Constitucional de gran importància pràctica en la tramitació d'aquest tipus de recursos i en el qual el

Tribunal havia adoptat el criteri formalista en contra d'allò que és habitual a la seva trajectòria, si bé amb el sòlid fonament que no es podia entendre la seva normativa com un desconeixement d'un terme essencial establert pel legislador.

A pesar del caràcter limitat dels pronunciaments de la sentència respecte a les competències autonòmiques hi ha, en aquesta, dues consideracions destacables en tal matèria. La primera fa referència al desplegament reglamentari de les lleis orgàniques:

«En cuanto al reproche de inconstitucionalidad basado en la imposibilidad de regular por Reglamento materias sobre las cuales versa la reserva de Ley Orgánica del art. 81 de la C.E., como es la relativa a derechos fundamentales, no es aceptable la argumentación de los recurrentes porque las peculiaridades de la Ley Orgánica —en especial la delimitación positiva de su ámbito de normación— en modo alguno justifican el que respecto de este tipo de fuente se hayan de considerar

alteradas las relaciones entre Ley y Reglamento ejecutivo, relaciones que pueden darse, en todos aquellos casos en los que la C.E. reserva a la Ley —a la Ley Orgánica también— la regulación de una materia determinada. La posibilidad constitucional de una tal relación, en la que el Reglamento es llamado por la Ley para integrar de diverso modo sus mandatos, no queda excluida en el caso de las reservas a Ley Orgánica presentes en el art. 81 núm. 1, y en otros preceptos de la C.E., y siempre, como es claro y exigible para cualquier caso de reserva, que la remisión a Reglamento no suponga diferir a la normación del Gobierno el objeto mismo reservado, que es el desarrollo de un derecho fundamental en el caso que ahora consideramos. Cuando este desarrollo lo haya realizado cumplidamente el legislador, como sucede en el presente proyecto de ley orgánica, la remisión al Reglamento no será, sólo por ello, inconstitucional, y hasta ha de decidirse que esa misma remisión resultará, en muchos casos, debida u obligada por la naturaleza de las cosas, pues no hay Ley en la que se pueda dar entrada a todos los problemas imaginables, muchos de los cuales podrán tener solución particular y derivada en normas reglamentarias.»

La sentència deixa establerta la possibilitat de reglaments de desplegament de lleis orgàniques, però no precisa quin és l'àmbit material no susceptible de remissió. En qualsevol cas, la possible existència de reglament no implica necessàriament el fet que el titular de la competència per dictar-lo sigui l'Estat. La sentència que ressenyem no s'ocupa d'això. Les competències estatals en matèria educativa van més enllà del desplegament dels drets fonamentals que preveu l'article 27 de la Constitució. El Tribunal

entén que, d'una manera fidel a la seva jurisprudència i d'acord amb allò que disposen els arts. 149.1.1 i 30, hom ha d'entendre que correspon a l'Estat la definició dels principis normatius generals i uniformes d'ordenació de les matèries de l'art. 27.

Com que es tracten de normes de principi o bàsiques, sorgeix el segon pronunciament que volíem destacar. Una altra vegada, el Tribunal s'ocupa del tema de les bases establertes per mitjà de reglament. El Tribunal reitera la pròpia doctrina, per la qual s'ha d'entendre la noció de bases com a noció material i així mateix que la Llei és l'instrument normatiu per establir-les, encara que, en ocasions, poden ser contingudes per Reglaments. Pel que fa aquesta darrera possibilitat precisa:

«E igualmente, hemos determinado varios de esos supuestos, referidos, tanto a situaciones en que las normas básicas de una normativa se encuentran en la legislación preconstitucional, como a aquellos en que vienen reguladas por normas de rango legal posteriores a la Constitución: situaciones en que, aunque la competencia estatal para fijar las bases es una competencia de normación, que corresponde al legislador, ocurre que en algunas materias ciertas decisiones y actuaciones de tipo coyuntural, que tienen como objeto la regulación inmediata de materias concretas pueden tener sin duda un carácter básico y, en consecuencia, el Gobierno podrá hacer uso de su potestad reglamentaria para regular por Real Decreto, y de modo complementario, algunos de esos aspectos particulares o concretos de la materia básica (Sentencia del T.C. 32/1983, F.J. 2, J.C., T.V., págs. 355-365 y 42/1983, F.J.S., J.C. VI, págs. 97 y 98).

»Por lo que se refiere al caso de

la legislación postconstitucional, que es el que ahora nos interesa, hemos indicado que existen supuestos en que la Ley puede remitir al Reglamento para regular aspectos básicos que completen el contenido de la misma; y que tal habilitación al Gobierno quedaría justificada si la materia por su carácter marcadamente técnico es más propia del Reglamento que de la Ley (Sentencia del T.C. 76/1983, F.J. 24, J.C., T. VI, pág. 577). La regulación reglamentaria, pues, de materias básicas por parte del Gobierno, resultaría acorde con los preceptos constitucionales si, primeramente, resultara de una habilitación legal, y, en segundo lugar, si su rango reglamentario viniera justificado por tratarse de materias cuya naturaleza exigiera un tratamiento para el que las normas legales resultarían inadecuadas por sus mismas características.»

La possibilitat d'establir normes bàsiques mitjançant reglaments exigeix una condició formal: la necessitat d'habilitació legal, la qual sembla que s'hauria de concretar, i una material: conjunturalitat o tecnicitat de la matèria. La vaguetat de les exigències de caràcter material sembla ser que reclamen un aprofundiment de la jurisprudència constitucional en el sentit de les característiques estructurals de la norma legal de remissió. En aquest cas, i basant-se en els criteris ressenyats, el Tribunal Constitucional considera que la remissió al reglament per a establir normes bàsiques no ha estat inconstitucional.

De les impugnacions per inconstitucionalitat material de la LODE, la sentència només la de l'art. 22.2 i Disp. Trans. 4a., les quals establien la necessitat d'una autorització específica per a l'establiment de l'ideari o caràcter propi del centre, i no pas pel

fet que s'estableixi una autorització sinó pel marge de discrecionalitat d'aquesta:

«Sin embargo, en el art. 22, núm. 2, del proyecto de la LODE, no parece que la autorización recaiga exclusivamente sobre la adecuación del carácter propio del Centro a los principios que deben inspirar la educación según el art. 27, núm. 2, de la C.E., sino que también versaría sobre la forma en que se articula el derecho a establecer ese carácter propio con los derechos de los diversos miembros de la comunidad escolar. Es evidente que si la autorización está condicionada a que la Administración verifique si se da en esa articulación el respeto debido al conjunto de tales derechos, no puede tratarse de una autorización estrictamente reglada, como la que prevé para otros supuestos el art. 23 del Proyecto (análogo al 33 de la LOECE), y que la Administración invadiría así la delicada labor de delimitar un conjunto de derechos constitucionales en presencia, labor que sólo corresponde a las jurisdicciones competentes.»

De les afirmacions del Tribunal, sembla ser que no se'n pot deduir la idea que tota intervenció discrecional de l'Administració en matèria de drets fonamentals és inconstitucional, sinó que només ho és en el supòsit que la discrecionalitat administrativa hagi de resoldre el conflicte entre diferents drets constitucionals en presència, ja que, aleshores, entrem en terreny jurisdiccional. Tot i aquesta versió més modesta, és dubtós que aquest principi sigui extrapolable a tots els casos. Allò que amb certesa existeix és una tendència, amb excepcions, als articles 15-19 de la Constitució a conferir al jutge la possibilitat de limitació de l'exercici dels drets, a excepció feta

de les autoritats administratives.

La sentència considera constitucionalment correctes tots els altres preceptes impugnats. Entén que no hi ha conculcació de la lliure elecció de centre, ja que les preferències que s'estableixen són aplicables als casos en què se supera la capacitat dels centres, i sempre es tria entre els qui sol·liciten la plaça escolar, amb la qual cosa en cap cas no hi ha destinació forçosa a una escola determinada.

El Tribunal entén que la LODE respecta l'ideari del centre considerant equivalents «ideari» i «caràcter propi». Així, malgrat que no es parli expressament d'ideari, hom ha d'entendre subsistents els criteris de la sentència de 13 de febrer de 1981:

«Es decir, en suma, la existencia del carácter propio del Centro obliga al Profesor a una actitud de respeto y de no ataque a dicho carácter. Que el proyecto impugnado no contenga en forma expresa ese deber de los Profesores no puede considerarse como una causa de invalidez de la Ley, ya que las relaciones recíprocas entre los derechos en juego resultan de la propia Constitución, por lo que no es necesario explicitarlas.»

El caràcter voluntari del règim de concerts permet al Tribunal Constitucional de debutjar diversos motius d'inconstitucionalitat:

«Por análogas razones no resulta que el art. 49.3 de la LODE vulnere la libertad de empresa reconocida en el art. 38 de la C.E., pues la creación de empresas educativas resultaría, por el contrario, favorecida por la posibilidad de opción para acogerse o no al régimen de conciertos.

(...)

»A través del sistema de conciertos, el legislador, al mismo tiempo que

garantiza que la enseñanza se imparte en condiciones de gratuidad (art. 49, núm. 3, del proyecto de la LODE) puede imponer el carácter no lucrativo de las actividades a que se refiere el precepto ahora analizado.»

Tanmateix la voluntària acceptació del concert per ella mateixa no justifica qualsevol tipus d'intervenció de l'Administració o dels òrgans de participació:

«Más concretamente, el límite máximo del derecho a la intervención en el control y gestión de los Centros sostenidos con fondos públicos estaría, en lo que aquí nos concierne, en el respeto al contenido esencial de los derechos de los restantes miembros de la comunidad escolar y, en este caso, del derecho del titular a la creación y discusión del Centro docente.

(...)

«Y debe excluirse aquí que el que el recurso de sostenimiento por fondos públicos se articule como voluntario por parte del titular suponga la posibilidad de exigir de éste la renuncia al ejercicio de derechos fundamentales, ya que tal sostenimiento viene impuesto a los poderes públicos por la C.E., sin que ésta asocie a su prestación la desaparición de los derechos fundamentales del titular, en su mismo contenido esencial.»

Malgrat aquesta línia de raonament, la sentència considera legítimes les diverses limitacions que la llei imposa al titular en el nomenament de director, la contractació del professorat i, en general, la gestió del centre. Segons el Tribunal, la inconstitucionalitat només es produiria quan no intervingués la voluntat del titular:

«Como es evidente que siempre que tal concurrencia de voluntades se produzca, la facultad del titular se habrá

visto condicionada y restringida en su ejercicio, pero en modo alguno suprimida, la alegada inconstitucionalidad del sistema sólo existiría si, no habiendo acuerdo, la voluntad del titular fuera sustituida, privándole así de la facultad de decidir.»

Per acabar aquest repàs ràpid a la sentència, el Tribunal Constitucional justifica el tracte preferent a les Cooperatives a l'art. 129.2 de la Constitució, el qual exigeix la promoció d'aquestes per part dels poders públics.

J. F.

Sentència 80/1985, de 4 de juliol. Conflicte positiu de competències. Competència de coordinació i deure de col·laboració entre l'Estat i Comunitats Autònomes (art. 149.1.13 CE en relació amb el 12.1.4 EAC)

Ponent:

Francisco Rubio Llorente

1. Per Resolució de 7 de juliol de 1983, de la Direcció General de la Producció Agrària del Ministeri d'Agricultura, es regula la realització de la campanya contra la plaga anomenada «*Thaumetoea pityocampa schiff*» («Procesionaria del Pino») que afecta expressament el territori de Catalunya. El Consell Executiu de la Generalitat interposà recurs sol·licitant que el Tribunal Constitucional declarés que la competència controvertida correspon a la Generalitat i que anul·lés l'esmentada Resolució.

En defensa de la seva posició, la Generalitat argumenta que en virtut de l'article 12.1.4 EAC ha assumit la competència exclusiva en matèria d'agricultura i ramaderia, d'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política econòmica de l'Estat. La Generalitat al·lega que si bé la declaració de la campanya contra l'esmentada plaga correspon al Ministeri d'Agricultura, les mesures per lluitar contra aquesta són competència de la Generalitat.

L'Advocat de l'Estat justifica la

constitucionalitat del Decret en dos punts centrals: primer, en la necessitat de coordinació en la lluita contra la plaga de què tractem, i, segon, en el fet que la matèria s'engloba dins les competències de sanitat, en concret, en la sanitat vegetal, i, en menor mesura, en les de medi ambient. Per tant, tenint en compte que l'Estat té competència de bases i de coordinació general de la sanitat (art. 149.1.16 CE) i de bases en medi ambient, el Reial Decret ha estat dictat d'acord amb aquesta competència. En aquest sentit, l'Advocat de l'Estat recorda el concepte de coordinació general ja estudiat pel Tribunal Constitucional (STC 32/1983, de 28 d'abril) i que ha de ser entesa com la fixació de medis i sistemes de relació que facin possible la informació recíproca, l'homogeneïtat tècnica en determinats aspectes i l'acció conjunta de les autoritats sanitàries. Segons el representant de l'Estat, el Reial Decret respon a aquesta concepció i respecta, per tant, l'ordenament constitucional.

2. La jurisprudència més important que s'extreu d'aquesta Sentència és la següent:

a) La qualificació de la matèria ha de ser la d'agricultura amb base en tres raons:

1.ª Les mesures de protecció i prevenció de la sanitat vegetal i, en concret, la lluita contra la plaga vegetal té com a fi primordial la defensa i el foment de la producció agrícola.

2.ª El context i els antecedents legislatius de la norma també abonen aquesta opinió: els decrets de transferències en matèria de sanitat vegetal inclouen traspassos sota la denominació d'«Agricultura» i fan referència a les matèries d'agricultura i ramaderia com a títol justificatiu de les transferències.

3.ª L'adscripció orgànica del servei estatal de què emana la Resolució és la Direcció General de la Producció Agrària.

b) Es rebutja que la matèria pugui ser qualificada com de sanitat perquè, encara que s'anomeni «sanitat vegetal», no forma part del que, tant en l'ús comú en el polític i l'administratiu s'anomena sanitat i es correspon amb el significat de l'article 149.1.16 (Raonament gramatical).

c) Tampoc no pot ser inclosa en la competència de medi ambient per tal com, encara que és probable que «la bondad del medio ambiente sea mayor cuanto más frondosos los pinares, un razonamiento de esta índole llevaría al resultado absurdo de extender la competencia estatal a toda actuación que hubiera de tener alguna repercusión sobre el medio físico en el que se desarrolla la vida de los españoles». (Raonament *ad absurdum*.)

d) Hi poden haver casos —i aquest pot ésser-ne un— que hi hagi necessitat o conveniència que l'Estat i

les Comunitats Autònomes estiguin informats recíprocament de les mesures adoptades per les seves accions respectives i dels resultats obtinguts per tal que actuïn, en la mesura que sigui possible, conjuntament, fent així que la seva acció resulti més eficaç. En aquest sentit, cal manifestar el següent:

1.º *Aquesta necessitat* d'assegurar l'acció conjunta *no crea cap competència* en favor de l'Estat ni pot ser utilitzada per aquest per limitar indegudament les competències comunitàries. Un cas diferent és quan l'Estat posseeix la competència de coordinació general que efectivament limita la plenitud competencial de les Comunitats Autònomes.

2.º La no existència de competència per part de l'Estat no vol dir, però, que aquesta necessitat no s'hagi de satisfer: en aquest cas actua el *deure general de col·laboració* al qual estan sotmesos tant l'Estat com les Comunitats Autònomes, que no cal justificar en preceptes concrets perquè es troben en la mateixa essència del model d'organització territorial de l'Estat establert per la Constitució.

3.º En aquest cas, del deure de col·laboració deriva l'obligació per les autoritats estatals i autonòmiques de subministrar recíprocament informació i proporcionar recíprocament auxili. L'Estat, però, no pot imposar aquest deure coercitivament, sinó cercant, prèviament a l'adopció de les mesures necessàries, la *conformitat de les Comunitats Autònomes*.

4.º Aquesta conformitat prèvia en l'adopció de mesures seria una *via de participació* de les Comuni-

tats Autònomes en la formació de la *voluntat estatal*.

e) La Resolució no pot ser declarada nul·la per tal com és vàlida per a determinades parts del territori nacional. Una solució podria ser referir-se a la seva eficàcia, declarant que no és aplicable a Catalunya. Això planteja problemes en la mesura que l'eficàcia va lligada a la vigència, i aquesta cessava l'any 1983. D'altra banda, cal considerar que totes les actuacions efectuades a l'empara de la Resolució a Catalunya van ser fetes en la mesura que la Generalitat s'avenia a complir les condicions que la Resolució imposava. Així, doncs, el fet de declarar la Resolució nul·la o anul·lable, hauria d'admetre, com a conseqüència, la llicitud d'anar contra els propis actes, amb danys per a tercers. Per tot això, es creu convenient que el veredictes limiti a declarar que la titularitat de la competència controvertida correspon a la Generalitat sense fer cap pro-

nunciament sobre la Resolució que va suscitar el conflicte..

3. És important la jurisprudència que es desprèn dels fonaments jurídics de la Sentència en la mesura que distingeixen la coordinació del deure de col·laboració. La coordinació és una competència estatal que suposa uns determinats poders jurídics (vegeu STC 32/1983) i la col·laboració és un deure implícit en la Constitució (STC 18/1982) que es basa en la voluntat de l'Estat i de les Comunitats Autònomes expressada lliurement, situats ambdós en posició d'igualtat, i que respon a una necessitat funcional de l'Estat organitzat en autonomies territorials. Aquesta voluntarietat i aquesta funcionalitat expressades en la Sentència són un pas més que fa el Tribunal en la configuració de l'Estat de les Autonomies davant de l'absència d'aquest principi al text constitucional.

F. C.

Sentència 90/1985, de 22 de juliol. Recurs d'empara. Límits de la immunitat parlamentària (arts. 15, 18, 24 i 71.2 CE)

Ponent:

Manuel Díez de Velasco Vallejo

Per la via del recurs d'empara el Tribunal Constitucional afronta el problema de la immunitat parlamentària. Al Tribunal Constitucional li arribà el mateix cas per dues vies: sol·licitud d'empara davant la denegació del suplicatori donada pel Senat i sol·licitud d'empara davant l'acte de la Sala Segona del Tribunal Suprem que dictà el sobreseïment lliure com a conseqüència d'aquesta denegació.

El Tribunal admeté tots dos recur-

sos, els quals donaren lloc a sengles sentències.

En la primera sentència, el Tribunal atorga l'empara. Així, doncs, anul·la l'acord del ple del Senat en virtut del qual es va denegar l'autorització per fer el processament i reconeix el dret que té el recurrent perquè l'esmentada autorització no sigui denegada per raons alienes a la finalitat de la institució de la immunitat parlamentària.

En primer lloc el Tribunal examina en quin precepte constitucional pot fonamentar-se l'empara. Desestima que puguin ser els articles 15 i 18 de

la Constitució, ja que el suplicatori no podia restablir el recurrent en aquests drets. En canvi, sí que és fonament adequat l'art. 24, atès que la denegació del suplicatori pot suposar menyscapte del dret a la tutela judicial. El Tribunal considera, matisant la doctrina de la Sentència 26/1983, que no solament els òrgans judicials són susceptibles de violar aquest dret:

«El examen es viable, pues no cabe, en efecto, excluir la posibilidad de que exigencias que derivan del mandato contenido en el art. 24, núm. 1, de la C.E. sean lesionadas por órganos parlamentarios cuando las mismas llegan a ser el objeto sobre el que incide una decisión de dichos órganos. Así puede suceder cuando normas legislativas regulan el acceso a la justicia o los distintos aspectos de los procesos judiciales, y bien puede suceder también con motivo de actuaciones singulares de las Cámaras parlamentarias en que se produzca igualmente una incidencia sobre el despliegue de aquellas exigencias para un supuesto concreto.»

Però l'autèntica qüestió de fons és determinar si aquesta violació en potència existeix en acte. Només si s'ha d'entendre que la decisió de les Cambres està sotmesa a límits, es podrà parlar de violació de l'art. 24 de la Constitució. Per al Tribunal Constitucional la decisió sobre el suplicatori no és una llibèrrima decisió política, sinó que ha d'estar limitada d'acord amb les finalitats institucionals que donen origen a la potestat autoritzadora de les Cambres. En aquest ordre d'idees, la immunitat no ha de considerar-se com un privilegi personal:

«Es evidente, en este sentido, que, conforme coinciden en reconocer las partes que han comparecido en este

proceso de amparo, la inmunidad parlamentaria no puede concebirse como un privilegio personal, esto es, como un instrumento que únicamente se establece en beneficio de las personas de Diputados o Senadores, al objeto de sustraer sus conductas del conocimiento o decisión de jueces y tribunales. La existencia de tal tipo de privilegios pugnaría, entre otras cosas, con los valores de "justicia" e "igualdad" que el art. 1.º, núm. 1, de la C.E. reconoce como "superiores" de nuestro ordenamiento jurídico.»

La immunitat existeix per protegir la funció de les Cambres legislatives:

«La amenaza frente a la que protege la inmunidad sólo puede serlo de tipo político, y consiste en la eventualidad de que la vía penal sea utilizada con la intención de perturbar el funcionamiento de las Cámaras o de alterar la composición que a las mismas ha dado la voluntad popular. La posibilidad de que las Cámaras aprecien y eviten esa intencionalidad es lo que la Constitución ha querido al otorgarles la facultad de impedir que las acciones penales contra sus miembros prosigan, y lo que permite, por tanto, la institución de la inmunidad es que las propias Cámaras realicen algo que no pueden llevar a cabo los órganos de naturaleza jurisdiccional, como es una valoración sobre el significado político de tales acciones.»

A partir d'aquesta concepció de la immunitat és possible un control sobre la base dels fins de la potestat de les Cambres. A això no s'oposa l'absència de motivació de la resolució:

«Este examen puede realizarse tanto en el supuesto de que el correspondiente acuerdo aparezca adoptado en forma motivada —a lo que no se oponen la Constitución ni los Regla-

mentos de las Cámaras, pese a que éstos impongan carácter secreto a las deliberaciones previas a la aprobación de tales acuerdos— como en el supuesto que dicha motivación no se aporte. El examen puede revestir, en este último supuesto, mayores dificultades, pero siempre cabrá resolver que el razonamiento en que el acuerdo parlamentario se fundamenta es o no deducible, bien mediante las alegaciones que por la representación de la correspondiente Cámara se formulen en el proceso de amparo, bien a partir de las circunstancias que concurrieron en la acción penal que dio lugar al suplicatorio.»

Cal entendre, doncs, que no n'hi ha

prou que la Cambra allegui la motivació de defensa de la seva composició i funcions perquè sigui automàticament legítima la denegació del suplicatori. El Tribunal Constitucional pot procedir a un autèntic control de la discrecionalitat de la Cambra. L'ús de les tècniques administratives en el control del poder legislatiu es deixa veure també en la decisió de la jurisdicció constitucional: malgrat anul·lar la decisió del Senat i proclamar el dret del recurrent, no substitueix la decisió del Senat sinó que difereix a aquesta Cambra, mitjançant un nou acord, el restabliment del dret conculcat.

J. F.

Sentència 91/1985. Conflictes positius de competència. L'autorització d'additius com a competència d'execució (arts. 149.1.16 CE i 17.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya)

Ponent:

Jerónimo Arozamena Sierra

Es discuteix en els tres conflictes acumulats que resol la sentència per a l'autorització específica d'additius entre l'Administració de l'Estat i la Generalitat de Catalunya. Totes dues parts entenen que la regla competencial aplicable és la de l'art. 17.1 de l'Estatut de Catalunya que atorga a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució de la legislació bàsica de l'Estat en matèria de sanitat interior. La representació de l'Estat entén, però, que la competència discutida ha de considerar-se englobada en el concepte de bases de la sanitat que l'art. 149.1.16 de la Constitució reservi a l'Estat.

El Tribunal Constitucional entén

en aquest cas que el que és bàsic té caràcter normatiu i que, per tant, les resolucions concretes en aplicació de la normativa vigent no poden constituir bases. En matèria de sanitat interior, doncs, sembla que l'expressió «bases» és igual a «legislació bàsica».

«Si la inclusión de un aditivo en unas listas positivas no excluye del cumplimiento de las exigencias de autorización sanitaria y registro individualizado y la competencia ejercitada en los casos a los que se contraen estos conflictos es la de autorización e inscripción individualizada, autorización que ha de ajustarse a los criterios generales que dicte la Sanidad Pública Estatal, no puede llegarse a otra conclusión que a la de entender que la competencia es de la Generalidad de Cataluña, según lo establecido

en el art. 17.1 de su Estatuto, dentro del marco definido en el art. 141.1.16a de la Constitución, pues a la Generalidad corresponde, en materia de sanidad interior, la ejecución de la legislación básica, y en esta legislación se integran, los reglamentos sobre aditivos, según el sistema de listas al que hemos aludido anteriormente, de las que, en el caso singularizado de otorgamiento de autorización e inscripción individualizada,

No és estrany a la decisió del Tribunal el fet que aquest fos ja el cri-

teri del Reial Decret 2210/1979, de 7 de setembre, que, arran de la transferència a la Generalitat de determinades competències, entre elles la de sanitat, adoptà aquesta mateixa solució. Tot amb tot, aquest decret, que té un valor com a precedent, no pot considerar-se que tingui un especial valor interpretatiu de l'Estatut per tal com és anterior a la seva entrada en vigor.

J. F.

Sentència 92/1985, de 24 de juliol. Recurs d'empara. Suplicatori i resolució judicial (arts. 24 i 71.2 de la Constitució)

Ponent:

Manuel Díez de Velasco Vallejo

Aquesta sentència es refereix al mateix assumpte que la sentència 90/1985 que hem ressenyat anteriorment, per bé que en aquest cas la resolució del recurs és contrària als actes de la Sala Segona del Tribunal Suprem de 2 de desembre de 1983 i 24 de gener de 1984.

Hom podia pensar que la Sentència 90/1985 havia fet cessar la qüestió litigosa i havia restablert el dret a la tutela del recurrent, però el caràcter dels actes impugnats exigia un pronunciament sobre la seva nul·litat per tal que quedés veritablement expedita la via judicial.

«En esta línea de razonamiento, debe tenerse en cuenta que mientras el art. 754 de la Ley de Enjuiciamien-

to Criminal se limita a establecer la procedencia de declarar el sobreseimiento cuando se deniegue por una de las Cámaras la autorización para procesar, tal sobreseimiento será "libre" en virtud del art. 7.º de la Ley de 9 de febrero de 1912, considerado de aplicación por los Autos impugnados, de modo que, mediante los mismos, se acordó y confirmó el sobreseimiento libre de actuaciones. No cabe, por tanto, la posibilidad de un nuevo procesamiento, pues tal sobreseimiento, que implica los efectos de cosa juzgada material, así lo impide por sí mismo.»

És per això que el Tribunal declara la nul·litat dels actes impugnats i retrotreu les actuacions al moment immediatament posterior a la sol·licitud del suplicatori.

J. F.

Sentència 93/1985. Conflictes de competència. Convalidació d'estudis arts. 149.1.30 CE, 31 de l'Estatut de Galícia)

Ponent:

Francisco Pera Verdguer

D'aquests dos conflictes acumulats, en un d'ells —concretament el que fa referència a l'Ordre de 6 de novembre de 1983 de la Conselleria d'Educació i Cultura de Galícia— es va produir el desistiment de l'Advocat de l'Estat. En l'altre, referent a l'art. 8.3 del Decret 252/1983, de 15 de desembre, de la Junta de Galícia, i que

deia que «els estudis realitzats en Centres experimentals seran equivalents als efectuats en Centres que no tinguin aquesta condició», el representant de la Junta reconegué en les seves alegacions la competència estatal.

La sentència es limita a tenir per desistit l'advocat de l'Estat en un cas, i en l'altre cas a declarar la competència estatal d'acord amb l'art. 149.1.30, tal com ambdues parts reconeixien en els seus escrits procesals.

J. F.

Sentència 94/1985, de 29 de juliol. Conflicte positiu de competència. Les ensenyes de les Comunitats autònomes com a símbols polítics i el concepte de competència (arts. 2, 4.2, i 147.2.d), DT n.º i DA 1.º CE, DT 5.º LOTC art. 5 EAPB

Ponent:

Glòria Begué i Canton

Vot particular:

Francisco Rubio i Llorente i Luis Díez Picazo

1. El conflicte és promogut per la Diputació Foral de Navarra enfront de la Comunitat Autònoma del País Basc, sol·licitant que es declari competència exclusiva de l'esmentada Diputació Foral poder disposar sobre l'ús del seu escut d'armes i, en conseqüència, s'anulli l'acte del Govern basc de fer ús d'un emblema que inclou l'escut d'armes de Navarra, i, subsidiàriament, l'acord del 2 de novembre de 1978, del Consell General del País Basc, que permet que l'escut d'armes de Navarra figurei en la seva ensenya.

La Diputació Foral de Navarra presenta les alegacions següents:

a) Tant pels antecedents històrics que es poden remuntar a l'Edat Mitjana, com per la voluntat actual expressada en l'acord del 12 de novembre de 1981, pel qual la Diputació Foral aprovava el model oficial d'escut, és un fet que l'ensenya pròpia de Navarra són les «cadenas de oro sobre fondo de gules con una esmeralda en el centro de mira de ocho brezos de eslabones».

b) També és indubtable que Navarra s'ha mantingut constituït com a Territori Foral i no pertany a la Comunitat Autònoma del País Basc. Nogensmenys, queda clar que el Govern basc utilitza com a escut l'anomenat «Laurak-Bat» integrat pels escuts de les províncies d'Àlava, Guipúscoa, Biscaia i Navarra, escut que s'aprovà

per acord del Consell General del País Basc celebrat el 2 de novembre de 1978.

c) L'acte impugnat no és aquest esmentat darrer acord, sinó l'ús continuat (conjunt d'actes, per tant) que el Govern basc fa de la «Laurak-Bat».

d) L'escut d'armes de Navarra constitueix un «dret històric» que ha de ser respectat segons el que preceptuen la Disposició Addicional 1.ª i la Disposició Transitòria 4.ª de la Constitució. D'altra banda, amb aquesta actuació el Govern basc infringeix i viola l'article 4.2 CE i l'article 5 EAPB en incloure la seva «pròpia» ensenya sense consentiment.

D'altra banda, el Govern basc presenta dos motius d'inadmissibilitat del recurs:

a) La situació jurídica de Navarra en el moment de plantejar el conflicte (abans de ser aprovada la Llei Orgànica de «Reintegració i millorament del Règim Foral de Navarra») és el de província amb règim jurídic-administratiu, fiscal i financer particular, però en cap cas equiparable al d'una Comunitat Autònoma. Per tant, no està legitimada per interposar recurs, ja que encara que la Disposició Transitòria 5.ª de la LOTC equipara Navarra a les Comunitats Autònomes, s'ha d'entendre que aquesta equiparació s'ha de produir només quan s'hagi efectuat «l'actualització general» del règim foral a què fa referència la Disposició Addicional Primera de la Constitució (en altres paraules, l'actualització es va produir en aprovar-se la Llei Orgànica de Reintegració i Millorament del Règim Foral). Només aleshores Navarra estarà legitimada per interposar conflictes davant del Tribunal Constitucional. En defensa d'aquesta argumentació, el govern basc

es recolza en els debats parlamentaris sobre l'elaboració de la Disposició transitòria 5.ª de la LOTC.

b) La demanda de la Diputació incompleix diversos requisits processals que afecten el que preceptua l'article 60 i ss. de la LOTC i normes internes de les institucions de Navarra.

Anant al fons de la qüestió, el Govern basc, fonamentalment, allega:

a) El conflicte que planteja Navarra no respon als supòsits d'un conflicte positiu de competència entre Comunitats Autònomes: els fets invocats no envaeixen el camp competencial de Navarra ni impedeixen o alteren l'exercici de les seves competències.

b) No es tracta d'un conflicte jurídic, sinó d'un de naturalesa política, ja que l'acte impugnat no implica la més mínima conseqüència jurídica per a Navarra. L'escut és un símbol i els símbols ni envaeixen ni alteren la distribució de competències. D'altra banda, el «Laurak-Bat» no incorpora jurídicament l'escut de Navarra sinó només alguns dels seus elements.

2. La jurisprudència fonamental que es desprèn d'aquesta sentència és la següent:

a) La situació de Navarra després de l'entrada en vigor de la Constitució i amb anterioritat a la Llei Orgànica 13/1982, de Reintegració i Millorament del Règim Foral de Navarra, no pot equiparar-se constitucionalment a la d'una província o ens preautonòmic. La reintegració i el millorament del fur és un procés que no comença amb l'esmentada Llei Orgànica, sinó amb el RD 121/1979, de 26 de gener, sobre eleccions locals i ordenació de les institucions forals de Navarra, i la Disposició Transitòria 5.ª de la LOTC és aplicable a partir d'a-

quest moment. Els debats parlamentaris confirmen aquesta tesi. Per tant, la Diputació Foral i el Parlament de Navarra estan legitimats per interposar el recurs.

b) La demanda de la Diputació la LOTC, els conflictes de competència entre Estat i Comunitats Autònomes o d'aquestes entre si, són conflictes en què el Tribunal ha d'assignar la competència a un dels ens i no a determinats òrgans d'aquests ens, no és menys cert que la LOTC tampoc no prohibeix que l'òrgan que susciti el conflicte solliciti la declaració de titularitat de la competència per a si mateix o per a un altre òrgan de l'ens a què pertany, ni que el Tribunal realitzi una atribució específica d'aquesta competència.

c) Perquè un conflicte de competència existeixi jurídicament és suficient que es donin els requisits processals establerts legalment. Únicament la inexistència d'algun d'ells pot determinar la inadmissió del recurs i, per tant, el fet de no entrar a examinar la qüestió de fons. Aquests requisits processals, exigits a la LOTC, són:

- 1) Ser promogut per un òrgan competent.
- 2) Ha de ser en relació a una disposició, resolució o acte, o amb motiu d'un acte concret d'aplicació.
- 3) El promotor del conflicte ha d'allegar les disposicions legals o constitucionals transgredides.
- 4) S'ha de fixar amb precisió i claredat el que es sollicita.

d) Encara que, en principi, les competències que poden assumir les Comunitats Autònomes són les que es deriven dels articles 148 i 149 CE,

que constitueixen el marc bàsic de la distribució competencial, no està exclòs que determinades competències tinguin la seva base en d'altres preceptes constitucionals. Així sembla indicar-ho l'article 147.2.d) CE, que, en referir-se a les competències contingudes en els Estatuts, no es remet a les determinades en el Títol VIII, sinó, més àmpliament, al «marc establert en la Constitució».

e) Efectivament, dins del marc constitucional es troba la competència de cada Comunitat Autònoma per establir la bandera i l'ensenyà pròpies. Concretament, aquesta competència té suport constitucional en l'article 412 CE, segons el qual els Estatuts «podran reconèixer» les seves banderes i ensenyes.

f) Els símbols polítics —com és el cas de les banderes i ensenyes i, entre aquestes darreres, els escuts— es transcendeixen a si mateixos per adquirir funcions rellevants. Com diu textualment la Sentència: «Enriquecido con el transcurso del tiempo, el símbolo político acumula toda la carga histórica de una Comunidad, todo un conjunto de significaciones que ejercen una *función integradora* y promueven una respuesta socioemocional, contribuyendo a la formación y mantenimiento de la conciencia comunitaria y, en cuanto expresión externa de la peculiaridad de esa Comunidad, adquiere una cierta autonomía respecto de las significaciones simbolizadas, con las que es identificada; de aquí la significación dispensada a los símbolos políticos por los ordenamientos jurídicos. Al símbolo político corresponde, pues, al lado de una función significativa integradora, una esencial *función representativa e identificadora*, que debe ejercer con la mayor pureza y virtualidad posibles. En el caso de

Navarra, su escudo posee en alto grado las características que la doctrina estima deben poseer los símbolos políticos: es llamativo y se graba fácilmente en la memoria, lo que facilita su inmediata identificación con la Comunidad política que representa».

g) Aquesta funció identificadora fa que la competència per fixar els propis símbols reconeguda a l'article 4.2 CE s'estengui també a la potestat, davant de les altres Comunitats, per regular de forma exclusiva la seva utilització. Això implica que els símbols no poden ser utilitzats sense el consentiment de la Comunitat a qui corresponen. El contingut de la competència suposa, per tant, un límit a la competència de l'altra per establir el símbol propi. Des d'aquest punt de vista, i anant al cas que ens ocupa, les cadenes s'insereixen dins l'emblema basc, no com un element més, sinó com a element identificador de Navarra, i sense el seu consentiment. Tenint en compte que aquest element identificador suposa una potestat exclusiva sobre el propi símbol i eixampla així la competència, la utilització del «Laurak-Bat» envaeix i lesiona la competència que correspon a la Comunitat Foral de Navarra en relació amb el seu propi símbol.

En conseqüència, del veredicté resulta que la titularitat de la competència controvertida correspon a la Comunitat Foral de Navarra i que l'acord del 2 de novembre de 1978, del Consell General del País Basc, és nul.

3. Els Magistrats Francisco Rubio Llorente i Luis Díez Picazo han formulat un vot particular dissentint de la decisió majoritària bàsicament en dos punts:

a) L'Acord del 2 de novembre de 1978 pel qual s'estableix l'escut

basc no pot violar cap ordre competencial per la senzilla raó que en el moment d'adoptar-se l'acord l'ordre competencial pretesament violat era inexistent en no haver-se promulgat encara ni la Constitució ni cap Estatut ni cap llei que pogués atorgar competències d'aquest tipus. Per tant, no hi ha raó per declarar nul aquest acord.

b) L'article 4.2 CE no atribueix cap tipus de competència. El que fa és autoritzar les Corts Generals, que són les úniques facultades per adoptar les lleis orgàniques que aproven els Estatuts d'Autonomia, perquè reconguin en l'articulat d'aquests les banderes i ensenyes pròpies de les Comunitats Autònomes. En pretendre que l'article 4.2 CE atribueix competències amb l'abast exclusiu i exclouent que se li dona, es fa fallir el concepte mateix de competència, que no és entès ja com un conjunt de facultats que s'exerceixen vàlidament dins un territori concret, sobre persones determinades i sobre matèries definides, sinó com un dret de propietat sobre un símbol. És evident que la utilització per les autoritats basques del «Laurak-Bat» no ha impedit ni la utilització de l'escut propi per part dels òrgans de Navarra, ni la regulació dins del seu territori dels propis símbols polítics. Es comprova, per tant, que no hi ha conflicte previ.

Cal subratllar —i ara assenyalarem perquè— que, a manera d'*obiter dicta*, el vot particular afirma, al darrer paràgraf, que l'ús per la Comunitat Autònoma del País Basc del «Laurak-Bat», «tal vez resulte poco concorde con la exigencia constitucional (art. 2 CE) de solidaridad entre las nacionalidades y regiones que integran España».

4. En efecte, creiem que aquesta última apreciació del vot particular podria haver tingut una especial transcendència en aquesta Sentència i, possiblement, s'ha desaprofitat una ocasió per aprofundir en el principi de solidaritat. En tot cas, creiem que el problema que ens ocupa és tan real com mal plantejat, i pitjor resolt, en la Sentència.

D'una banda, la inclusió dels elements essencials —i, en tot cas, suficientment «identificadors»— de l'escut de Navarra en l'escut del País Basc té una clara intencionalitat política que afecta Navarra en un fet tan transcendent i important —però també polèmic, discutit i discutible, en tot cas— com és la seva incorporació a la Comunitat Autònoma basca. D'altra banda, l'actitud basca no impedeix que Navarra tingui els seus símbols tradicionals i els utilitzi i reguli abastament. En tercer lloc, sembla molt dèbil l'argument que l'article 4.2 CE atorga competències a les Comunitats Autònomes en matèria d'ensenyes i banderes amb un abast excloent. Molt més sòlida em sembla l'opinió contrària argumentada en el vot particular. El concepte de competència, segons es desprèn del text constitu-

cional, de la jurisprudència del mateix Tribunal i de la doctrina, és un altre; és, precisament, aquell conjunt de postats a què es refereix el vot particular.

Per tant —i sense tractar el tema de l'admissibilitat del recurs i de la legitimació— creiem que, tenint en compte les argumentacions navarreses i basques, des d'un punt de vista de la literalitat de la norma constitucional, la raó s'inclinava del costat basc. Però des d'un punt de vista més general i, concretament, des d'un punt de vista polític, és comprensible la preocupació navarresa i la, en certa manera, deslleialtat, que l'actitud basca suposa. Malgrat les moltes argumentacions utilitzades, cap de les parts, ni tampoc el cos de la Sentència, no esmenta el principi de solidaritat com a deure constitucional. Només queda la insinuació final del vot particular. I potser és per aquí —i no pel concepte de competència sobre la matèria de símbols polítics basada, més que dubtosament, en l'article 4.2 CE— per on les comprensibles posicions navarreses podrien trobar un suport constitucional.

F. C.

1.3.2. PROCESSOS DAVANT DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

A cura de MERCÈ BARCELÓ I SERRAMALERA

Gener

CONFLICTE positiu de competència 864/1984, plantejat pel Govern Basc en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 1338/1984, de 4 de juliol, sobre mesures de seguretat en Entitats i establiments públics i privats (BOE de 8-I-1985).

CONFLICTE positiu de competència 883/1984 plantejat pel Govern, en relació amb l'Ordre de 24 de juny del 1984, de la Conselleria d'Indústria, Transports i Comunicacions i Turisme, del Consell de Govern de Cantàbria, de convocatòria d'exàmens per a Guies i Guies-intèrprets. (BOE de 8-I-1985).

CONFLICTE positiu de competència 900/1984, plantejat pel Govern, en relació amb l'article 1.3 del Decret 81/1984 de 30 de juliol, del Govern valencià, pel qual es determina la competència sancionadora en matèria de defensa del consumidor i de l'usuari. (BOE de 8-I-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 480/1984, promogut pel President del Govern, contra determinats preceptes de la Llei del Parlament de Catalunya 15/1984, de 20 de març, del joc (BOE de 8-I-1985).

CONFLICTE positiu de competència

891/1984, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb l'Ordre de 19 de juliol de 1984, del Ministeri de Transports, Turisme i Comunicacions, per la qual es convoca concurs de subvencions a fons perdut per a la promoció i comercialització del turisme rural. (BOE de 23-I-1985).

PLANTEJAMENT de qüestió d'inconstitucionalitat 909/1984, promoguda per la Sala del Contenciós-Administratiu de l'Audiència Territorial de València per suposta inconstitucionalitat dels articles, 8, 9, 10, 11 i 12 de la Llei 24/1983, de 21 de desembre, de Sanejament de les Hivernades Locals. (BOE de 23-I-1985).

CONFLICTE positiu de competència 11/1985, plantejat pel Govern, en relació amb el Decret de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears 64/1984, de 9 d'agost, sobre procediment de contractació de personal al servei de la Comunitat Autònoma. (BOE de 23-I-1985).

CONFLICTE positiu de competència 886/1984, plantejat pel Govern basc, en relació amb una Resolució de 20 d'agost del 1984 de la Direcció General de Cooperatives del Ministeri de Treball i Seguretat Social, per la que s'inscriu al Registre de Cooperatives i es dóna per cons-

tituïda l'Entitat Cooperativa ATINA. (BOE de 28-I-1985).

CONFLICTE positiu de competència 35/1985, plantejat pel Govern, en relació amb el Decret 55/1984, de 26 de juliol, del Consell de Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, sobre creació de la Gerència de la campanya per a la normalització lingüística (BOE de 28-I-1985).

Febrer

CONFLICTE positiu de competència 623/1984, plantejat pel Govern en relació amb un total de 104 Resolucions de la Direcció General de Promoció de la Salut, del Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya (BOE de 4-II-1985).

CONFLICTE positiu de competència 24/1985, plantejat per la Junta de Galícia, en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 1552/1954, d'1 d'agost, pel qual s'estableix el programa nacional d'ordenació i millora de les explotacions ramaderes extensives (BOE de 7-II-1985).

CONFLICTE positiu de competència 62/1985, plantejat pel Govern, en relació amb el Decret de la Junta de Galícia 135/1984, de 13 de setembre, sobre mesures de foment del sector de construcció naval a Galícia (BOE de 9-II-1985).

CONFLICTE positiu de competència 94/1985, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb una Ordre de 26 de setembre del 1984 del Ministeri de la Presidència, per la qual es regula la realització de pel·lícules

cinematogràfiques en coproducció (BOE de 25-II-1985).

Març

RECURS d'inconstitucionalitat 101/1985, plantejat per la Junta de Galícia contra la Llei 35/1984, de 6 de novembre, sobre inspecció, control i règim sancionador dels transports mecànics per carretera (BOE de 6-III-1985).

CONFLICTE positiu de competència 60/1985, plantejat per la Junta de Galícia, en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 1733/1984 d'1 d'agost, pel qual s'estableixen mesures per al foment del conreu de blat (BOE de 18-III-1985).

IMPUGNACIÓ efectuada pel Govern —registrada al 147/1985— de determinats articles del Decret 146/1984, de 10 d'abril, del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, pel qual s'aprova el Reglament per al desenvolupament de la Llei 3/1984, de 9 de gener, de Mesures d'Adequació de l'Ordenament Urbanístic de Catalunya (BOE de 18-III-1985).

IMPUGNACIÓ 125/1985, efectuada pel Govern, de l'article 16 del Decret 151/1984, de 13 de setembre, de la Junta de Galícia, pel qual s'estableixen mesures de foment i promoció d'Empreses a Galícia (BOE de 18-III-1985).

CONFLICTE positiu de competència 156/1985, plantejat pel Govern, en relació amb el denominat «Comunicado de Colaboración», suscrit el 2 de novembre del 1984, entre el Conseller d'Ordenació del Territori i Medi Ambient de la Junta de Ga-

lícia i la Direcció General del Medi Ambient de Dinamarca (BOE de 20-III-1985).

Abril

CONFLICTE positiu de competència 192/1985, plantejat pel Govern, en relació amb el Decret 236/1984, de 21 de novembre, del Govern de Navarra, pel qual s'aprova el Reglament per a l'elecció dels òrgans de representació dels funcionaris de les Administracions Públiques de Navarra (BOE de 1-IV-1985).

CONFLICTE positiu de competència 195/1985, plantejat pel Govern Basc, en relació amb el Reial Decret 1888/1984, de 26 de setembre, pel qual es regulen els concursos per a la provisió de places dels Cosos docents universitaris (BOE de 1-IV-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 184/1985, promogut pel President del Govern contra determinats preceptes de la Llei 6/1984, de 14 de novembre, del Parlament Balear, per la qual es regula el Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a les Illes Balears (BOE de 1-IV-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 194/1985, promogut per la Junta de Galícia contra la Llei 43/1984, de 13 de desembre, per la qual es fixen els percentatges de participació de les Comunitats Autònomes, en els ingressos de l'Estat de 1984 (BOE de 1-IV-1985).

CONFLICTE positiu de competència plantejat per la Junta de Galícia, registrat amb el 209/1985, en relació amb la Resolució de 26 de novembre de 1984, de la Direcció Ge-

neral d'Indústries Siderometal·lúrgiques i Navals (Ministeri d'Indústria i Energia), per la qual s'aprova el programa de reconversió presentat per l'Empresa de «Astilleros y Talleres del Noroeste, Sociedad Anónima» (ASTANO), (BOE de 11-IV-1985).

CONFLICTE positiu de competència 230/1985, plantejat per la Junta de Galícia, contra una Ordre de 15 de novembre de 1984, del Ministeri de Sanitat i Consum, per la qual s'autoritza un sistema de desplaçament per a l'assistència especialitzada en la Seguretat Social (BOE de 11-IV-1985).

CONFLICTE positiu de competència 231/1985, plantejat per la Junta de Galícia en relació amb la Resolució de 15 de novembre de 1984, de la Direcció General de Mitjans de Comunicació Social del Ministeri de la Presidència del Govern, per la qual s'estableixen els terminis per sol·licitar els ajuts per difusió, consum de paper premsa nacional i especial a nous diaris, corresponents a l'exercici pressupostari, així com el procediment per quantificar els mateixos (BOE de 11-IV-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 222/1985, plantejat pel President del Govern contra determinats preceptes de la Llei 8/1984, d'11 de desembre, del Parlament de Canàries, de Radiodifusió i Televisió a la Comunitat Autònoma de Canàries (BOE de 11-IV-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 243/1985, promogut per cinquanta-quatre Diputats, representats pel Comissionat D. José María Ruiz Gallardón, contra la Llei 15/1984, de 19 de desembre, de l'Assemblea de

- Madrid, del Fons de Solidaritat Municipal de Madrid (*BOE* de 26-iv-1985).
- RECURS** d'inconstitucionalitat 252/1985, promogut pel President del Parlament de Catalunya, contra determinats preceptes de la Llei 50/1984, de 30 de desembre, de Presupostos Generals de l'Estat per 1985 (*BOE* de 26-iv-1985).
- RECURS** d'inconstitucionalitat 257/1985, plantejat pel Defensor del Poble, contra la Llei de l'Assemblea de Madrid núm. 15/1984, de 19 de desembre, del Fons de Solidaritat Municipal de Madrid (*BOE* de 26-iv-1985).
- RECURS** d'inconstitucionalitat 268/1985, plantejat pel Defensor del Poble, contra un incís de la Llei Foral 21/1984, de 29 de desembre, de Presupostos Generals de Navarra per l'exercici de 1985 (*BOE* de 26-iv-1985).
- RECURS** d'inconstitucionalitat 272/1985, promogut per cinquanta-tres Diputats, representats pel Comissionat D. José María Ruiz Gallardón, contra determinats preceptes de la Llei 53/1984, de 26 de desembre, d'incompatibilitats del personal al servei de les Administracions Públiques (*BOE* de 26-iv-1985).
- RECURS** d'inconstitucionalitat 276/1985, promogut per la Junta de Galícia, contra la Llei 50/1984, de 30 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat per al 1985 (*BOE* de 26-iv-1985).
- CONFLICTE** positiu de competència 317/1985, plantejat pel Govern, en relació amb un acord del Consell de Relacions Laborals del País Basc de 26 de juliol de 1984, pel qual s'aprova el text del projecte d'acord relatiu al procediment de resolució de conflictes col·lectius i la negociació col·lectiva, suscrit per la Confederació Sindical ELA-STV i cc.oo. d'Euskadi, per una part, i de l'altra, per Confebasa (*BOE* de 29-iv-1985).
- Maig**
- CONFLICTE** positiu de competència 299/1985, plantejat pel Govern Basc, en relació amb el Reial Decret 2164/1984, de 31 d'octubre, pel qual es regula l'acció comuna per al desenvolupament integral de les zones d'agricultura de muntanya i d'altres zones equiparables en desenrotllament de la Llei 25/1982 (*BOE* d'1-v-1985).
- CONFLICTE** positiu de competència 313/1985, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb determinats articles del Reial Decret 2164/1984, de 31 d'octubre, pel qual es regula l'acció comuna per al desenvolupament integral de les zones d'agricultura de muntanya i d'altres zones equiparables, en desenrotllament de la Llei 25/1982, pel que fa a l'àmbit territorial de Catalunya (*BOE* d'1-v-1985).
- CONFLICTE** positiu de competència 319/1985, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb el Reial Decret 2089/1984, de 14 de novembre, pel qual es desenvolupa la Llei 29/1984, de 2 d'agost, d'ajust a Empreses periodístiques i Agències informatives (*BOE* d'1-v-1985).
- RECURS** d'inconstitucionalitat 265/1985, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, contra l'article 78 de la Llei 50/

1984, de 30 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat per a 1985 (BOE de 2-v-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 285/1985, promogut pel Parlament de Catalunya, contra la Llei Orgànica 9/1984, de 26 de desembre, contra l'actuació de bandes armades i elements terroristes i de desenvolupament de l'article 55.2 de la Constitució (BOE de 2-v-1985).

PLANTEJAMENT de la qüestió d'inconstitucionalitat 294/1985, promogut per la Sala del Contenciós-Administratiu de l'Audiència Territorial de Pamplona, per suposta inconstitucionalitat de la Disposició Addicional desena de la Llei Foral 47/1983, de 31 de desembre, de Pressupostos Generals de Navarra per l'exercici de 1984 (BOE de 3-v-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 279/1985, promogut pel Govern Basc, contra determinats preceptes de la Llei 50/1984, de 30 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat per a 1985 (BOE de 3-v-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 292/1985, promogut pel Parlament Basc, contra la Llei Orgànica 9/1984, de 26 de desembre, contra l'actuació de bandes armades i elements terroristes i de desenvolupament de l'article 55.2 de la Constitució (BOE de 3-v-1985).

PLANTEJAMENT de la qüestió d'inconstitucionalitat 316/1985, promoguda per la Sala del Contenciós-Administratiu de l'Audiència Territorial de Les Palmes de Gran Canària, per suposta inconstitucionalitat de l'article 13.1 de la Llei 24/1983, de 21 de desembre, de Mesures Urgents de Sanejament i Regulació de les Hisendes Locals (BOE de 14-v-1985).

CONFLICTE positiu de competència 385/1985, plantejat pel Govern, en relació amb una Ordre de 27 de desembre del 1984 del Departament d'Indústria i Comerç del Govern basc, sobre utilització de dispositius de protecció contra l'empotrament per a vehicles dedicats al transport de mercaderies (BOE de 27-v-1985).

CONFLICTE positiu de competència 318/1985; plantejat per la Junta de Galícia, en relació amb el Reial Decret 2164/1985, de 31 d'octubre, pel qual es regula l'acció comuna per al desenvolupament integral de les zones d'agricultura de muntanya i d'altres zones equiparables en desenrotllament de la Llei 25/1982 (BOE de 27-v-1985).

PLANTEJAMENT de qüestió d'inconstitucionalitat 366/1985, promoguda per la Sala del Contenciós-Administratiu de l'Audiència Territorial de Saragossa, per suposta inconstitucionalitat de l'article 13.1 i Disposició Transitòria Segona de la Llei 24/1983, de 21 de desembre, de Mesures Urgents de Sanejament i Regulació de les Hisendes Locals (BOE de 27-v-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 355/1985, promogut pel Govern Basc, contra la Llei 2/1985, de 21 de gener, sobre protecció civil (BOE de 27-v-1985).

CONFLICTE positiu de competència 428/1985, plantejat pel Govern, en relació amb l'Ordre de 19 de juny del 1984, de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme de la Generalitat de Catalunya, per la qual es convoquen les proves per a l'habilitació de Guies-Intèrprets de Catalunya (BOE de 28-v-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat. 376/1985, promogut pel President del Govern, contra determinats preceptes de la Lley del Parlament de Galícia 12/1984, de 28 de desembre, per la qual s'aprova l'Estatut Gallec del Consumidor (BOE de 28-v-1985).

Juny

CONFLICTE positiu de competència 407/1985, promogut per la Junta de Galícia, en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 2349/1984, de 28 de novembre, pel qual es regula la pesca de «Cercos» al calador nacional (BOE, d'1-vi-1985).

CONFLICTE positiu de competència 451/1985, promogut pel Govern, en relació amb el Decret del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya 365/1984, de 4 de desembre, sobre requalificació de varietats de «Vitis vinifera L» a l'àmbit territorial de Catalunya (BOE, d'1-vi-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 405/1985, promogut pel President del Govern, contra la Disposició Adicional Tercera de la Llei de l'Assemblea de Madrid 1/1985, de 23 de gener, del Parc Regional de la Conca Alta del Manzanares (BOE de 10-vi-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat promogut per cinquanta-tres Diputats, representats pel Comissionat Don José María Ruiz Gallardón, contra la Llei de l'Assemblea de Madrid 1/1985, de 23 de gener, del Parc Regional de la Conca Alta del Manzanares. Registre núm. 404/1985 (BOE de 10-vi-1985).

CONFLICTE positiu de competència 384/1985, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb el Reial Decret 2349/1984, de 28 de novembre, pel qual es regula la pesca de «Cercos» al calador nacional (BOE de 10-vi-1985).

CONFLICTE positiu de competència 455/1985, plantejat pel Govern Basc, en relació amb el Reial Decret 82/1985, de 25 de gener, pel qual es nomena el Dr. José Antonio Ardanza Garro President del Govern Basc (BOE de 12-vi-1985).

CONFLICTE positiu de competència 458/1985, plantejat pel Govern, en relació amb la Resolució de 19 de desembre del 1984, de la Direcció General d'Indústria i Mines (Departament d'Indústria i Energia del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya), per la qual s'acorda l'autorització, declaració d'utilitat pública i l'aprovació del projecte d'ampliació de la E.R. «Casa Barba», sol·licitada per l'entitat Forces Elèctriques de Catalunya, Societat Anònima (BOE de 12-vi-1985).

CONFLICTE positiu de competència 459/1985, plantejat pel Govern, en relació amb una Resolució de 24 de desembre, de la Direcció General d'Indústria i Mines (Departament d'Indústria i Energia del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya), per la qual s'acorda l'autorització, declaració d'utilitat pública i l'aprovació del projecte d'ampliació de la Central Hidroelèctrica de Susqueda sol·licitada per l'entitat Hidroelèctrica de Catalunya, Societat Anònima (BOE de 12-vi-1985).

PLANTEJAMENT de qüestió d'inconsti-

tucionalitat 503/1985, promoguda per la Sala del Contenciós-Administratiu de l'Audiència Territorial de València, per suposada inconstitucionalitat de l'article 13.1 de la Llei 24/1983, de 21 de desembre, sobre mesures urgents de sanejament de les Hisendes Locals, i, en conseqüència, de la Disposició Addicional Primera del Reial Decret 825/1984, de 25 d'abril, que desenvolupa parcialment l'anterior Llei. (BOE de 24-VI-1985).

CONFLICTE positiu de competència 465/1985, plantejat per la Junta de Galícia, en relació amb una Resolució de 2 de gener del 1985 de la Direcció General d'Assistència Social, per la qual es convoca i regula la concessió de dotacions econòmiques per a la cooperació social d'àmbit estatal i internacional en matèria d'acció social, excepte en allò que sigui relatiu a «programes d'acció social internacional», i amb el Reial Decret 102/1983, de 25 de gener, en la mesura i amb l'abast que constitueixi norma habilitant de la Resolució impugnada (BOE de 28-VI-1985).

Juliol

PLANTEJAMENT de la qüestió d'inconstitucionalitat 518/1985, promoguda per la Sala del Contenciós-Administratiu de l'Audiència Territorial de Les Palmes de Gran Canària, per suposada inconstitucionalitat de l'article 13.1 de la Llei 24/1983, de 21 de desembre, de mesures urgents de sanejament i regulació de les Hisendes Locals (BOE de 5-VII-1985).

CONFLICTE positiu de competència 516/1985, plantejat pel Govern,

en relació amb una Ordre de 17 de gener de 1985, de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme de la Generalitat de Catalunya, per la qual es convoquen les proves d'idiomes per a Guies-Intèrprets a les províncies catalanes (BOE de 6-VII-1985).

CONFLICTE positiu de competència 423/1985, promogut per la Junta de Galícia, sobre omissió del Reial Decret de transferències o traspassos de les funcions, serveis i mitjans materials i financers en matèria d'investigació oceanogràfica, quant es refereix a la pesca en aigües interiors, marisqueig i aqüicultura (BOE de 6-VII-1985).

CONFLICTE positiu de competència 547/1985, promogut pel Govern, en relació amb una Resolució de 29 de gener del 1985, de la Direcció General d'Indústria i Mines (Departament d'Indústria i Energia del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya), per la qual s'acordà l'autorització, declaració d'utilitat pública i l'aprovació de la línia d'alta tensió C.N. Vandellós a E.E. Vandellós, sol·licitada per la «Asociación Nuclear Vandellós» (ENHER, HEC, SEGRE i FECSA) (BOE de 6-VII-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 536/1985, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, contra determinats preceptes de la Llei 3/1985, de 18 de març, de Metrologia (BOE de 6-VII-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 585/1985, plantejat pel Govern, en relació amb una Ordre de 29 de març del 1985, de la Conselleria d'Educació i Ciència de la Junta d'Andalusia, per la qual es dicten

les normes per proveir places assignades per la Comunitat Autònoma d'Andalusia pel sistema d'ingrés directe entre graduats procedents de l'onzena promoció del pla experimental de 1971, a les Escoles Universitàries de Formació del Professorat en Educació General Bàsica d'Andalusia (BOE de 16-VII-1985).

CONFLICTE positiu de competència 563/1985, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb actes d'obstrucció aixecades per la Inspecció Provincial de Treball de Barcelona (BOE de 16-VII-1985).

CONFLICTE positiu de competència 631/1985 promogut pel Govern, en relació amb el Decret 22/1985, de 7 de març, del Consell de Govern del Principat d'Astúries, pel qual s'aprova el Reglament de la Denominació d'Origen «Cabrales» i llur Consell Regulador (BOE de 26-VII-1985).

PLANTEJAMENT de les qüestions d'inconstitucionalitat 592 i 593/1985, promogudes per la Sala del Contenciós-Administratiu de l'Audiència Territorial de Les Palmes de Gran Canària, per suposada inconstitucionalitat de l'article 13.1 de la Llei 24/1983, de 21 de desembre, de Mesures Urgents de Sanejament i Regulació de les Hisendes Locals (BOE de 26-VII-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 617/1985, promogut per Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, contra determinats preceptes de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les Bases de Règim Local (BOE de 26-VII-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 619/1985, promogut pel Parlament de

Catalunya, contra determinats preceptes de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les Bases de Règim Local (BOE de 26-VII-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 610/1985, promogut pel Parlament de Galícia, contra determinats preceptes de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les Bases de Règim Local (BOE de 26-VII-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 613/1985, promogut per la Junta de Galícia, contra determinats preceptes de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, Reguladora de les Bases de Règim Local (BOE de 26-VII-1985).

Agost

CONFLICTE positiu de competència 629/1985, plantejat per la Junta de Galícia, en relació amb una Resolució del Subsecretari d'Agricultura, Pesca i Alimentació, de 30 de gener del 1985, per la qual es nomena Secretari de la Cambra Agrària Provincial de La Corunya (BOE d'1-VIII-1985).

CONFLICTE positiu de competència 630/1985, plantejat per la Junta de Galícia en relació amb un Acord de 6 de març del 1985, del Ministeri d'Economia i Hisenda, relatiu a transferències de crèdit de la secció 33 a la secció 17 dels Pressupostos Generals de l'Estat pel 1985 (BOE d'1-VIII-1985).

CONFLICTE positiu de competència 652/1985, plantejat pel Govern, en relació amb una Resolució de 7 de gener del 1985, de la Direcció General d'Indústria i Energia de la Junta de Galícia, per la qual s'autoritza a l'Empresa «Talleres José Orge Silveira - José Leirós Barros»

per a la construcció de 6 vaixells de fins a 200 Tones de Registre Brut i per a la reparació i l'allargament de vaixells que no sobrepassin les 200 Tones de Registre Brut (BOE d'1-VIII-1985).

CONFLICTE positiu de competència 661/1985 promogut pel Govern, en relació amb el Decret 54/1985, de 4 de juliol, del Consell de Govern de Cantàbria, sobre Cooperatives de Crèdit de la Comunitat Autònoma de Cantàbria (BOE d'1-VIII-1985).

CONFLICTE positiu de competència 712/1985, plantejat pel Govern, en relació amb una Ordre de 27 de maig del 1985, de la Conselleria d'Educació i Cultura de la Junta de Galícia, per la qual s'estableixen les normes per proveir les places assignades per la Comunitat Autònoma de Galícia pel sistema d'ingrés directe, entre graduats procedents de l'onzena promoció del pla experimental de 1971, a les Escoles Universitàries de Formació del Professorat d'Educació General Bàsica de Galícia (BOE de 10-VIII-1985).

CONFLICTE positiu de competència 710/1985, promogut pel Govern, en relació amb una Ordre de 30 d'abril del 1985, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya, per la qual s'aprova el pla de prevenció contra la varroasi de les abelles (BOE de 10-VIII-1985).

CONFLICTE positiu de competència 711/1985, promogut pel Govern, en relació amb una Ordre de 30 de maig del 1985, del Departament d'Educació, Universitat i Investigació del Govern Basc, per la qual s'estableixen les normes per proveir les places assignades per la Comunitat Autònoma del País Basc, pel sistema d'ingrés directe, entre graduats de l'onzena promoció del pla experimental de 1971, a les Escoles Universitàries de Formació del Professorat d'Educació General Bàsica del País Basc (BOE de 10-VIII-1985).

PLANTEJAMENT de les qüestions d'inconstitucionalitat 667 i 664/1985, promogudes per la Sala del Contenciós-Administratiu de l'Audiència Territorial de Les Palmes de Gran Canària, per suposada inconstitucionalitat de l'article 13.1 de la Llei 24/1983, de 21 de desembre, de Mesures Urgents de Sanejament i Regulació de les Hisendes Locals (BOE de 10-VIII-1985).

CONFLICTE positiu de competència 763/1985, plantejat pel Govern, en relació amb determinats preceptes del Decret de la Junta de Galícia 37/1975, de 7 de març, pel qual es crea la Comissió Consultiva de Consum (BOE de 16-VIII-1985).

RECURS d'inconstitucionalitat 775/1985, plantejat pel President del Govern, en relació amb determinats preceptes de la Llei del Parlament d'Andalusia 2/1985, de 2 de maig, de Societats Cooperatives Andalusoses (BOE de 16-VIII-1985).

